

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ ΘΕΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2005 • τεύχος 13ον

Διεύθυνσις Περιοδικοῦ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 174, Τ.Κ. 542 49 ΧΑΡΙΛΑΟΥ • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΜΗΝΤΑΙ ΕΣΤΕ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

“Εν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ”

Τὰ πάντα διὰ τὴν ΟΡΘΟΔΟΣΙΑΝ καὶ διὰ τὴν ΕΛΛΑΔΑΝ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΕΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐγκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περιοδος Γ' ἔτος Α'
Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 2005
Ἀριθμὸς τεύχους 13

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
κύριος ΜΑΤΘΑΙΟΣ δ' Α' (1861-1950)

Ὁ Προσούγγελος καὶ Ἀρχιγραμματεὺς
π. ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΟΥΜΠΡΟΣ (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Ἀείμνηστος Προσούγγελος
καὶ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος π. ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΟΥΜΠΡΟΣ (1905-1982).
Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :
Η ΠΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης
κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικὸν

« Κ Η Ρ Υ Ξ Ἐ Κ Κ Λ Η Σ Ι Α Σ Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Σ Ω Ν »
Κωνσταντινούπολις 174, 542 49 ΧΑΡΙΑΛΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 € / ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 50 \$

Τὸ ὄραμα τοῦ προτομ.
Στεφάνου κατὰ τὸ
ὅποιον εἶδεν «τὸν
Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ
δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πα-
τρός». (Πράξ. Ζ'
55.56). Εἶναι ἡ ἀρχαιο-
τέρα ἴσως εἰκὼν ἐν ἣ
παρίσταται ὁ Υἱὸς καὶ
ὁ Πατήρ. Ἀπὸ Ἑλ-
λην. Βυζαντ. Χειρό-
γραφον τοῦ 9ου
αἰῶνος.

(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπλέον εἰκονογρα-
φικὴ Μαστορία περὶ τῆς
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ
καὶ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΚΥ-
ΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι ἡ παρα-
πλήρως εἰκὼν φέρουσα
τὴν ἐπιγραφὴν διὰ τὸν
Χριστόν: «ΙΣ. ΧΣ. ὁ
ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ»
καὶ διὰ τὴν Παναγίαν
«ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ». Φο-
ρητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ Ξέ-
νου Διγενῆ τοῦ 1491,
εὐρισσομένη εἰς τὴν Μο-
νὴν Μυρτιάς Θέρμου
Αἰτωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

- 1) ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ 3
- 2) Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ .. 6
- 3) Η ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ 8
- 4) Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΣΙΑΣ 2005 ΚΑΙ Ο ΑΝΑΘΕ-
ΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΚΤΕΝΑ 11
- 5) ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΩΝ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ ΙΕΡΩΝ
ΝΑΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ & ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004 17
- 6) ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΠΕΡΙΤΟΜΗΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ .. 23
- 7) ΕΥΧΕΣ Κ.Ε.Ο. ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 23
- 8) 80 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΣΜΟΥ 24
- 9) ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ Ε.Ε. .. 25
- 10) ΕΟΡΤΗ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2004 25
- 11) Η ΑΓΙΑ ΓΑΩΣΣΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ 26
- 12) ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΔΙΣΚΑΡΙΟΝ ΤΗΣ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ 27
- 13) ΟΙ 12 ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΥΡΙΑΛΟΥ ... 28
- 14) Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ 31
- 15) Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
Ο ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ (ΕΙΚΟΝΑ ΕΙΣ ΜΕΤΕΩΡΑ) 32

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ*

«Τριάδος ἢ Φανέρωσις ἐν Ἰορδάνει Γέγονεν» (Τροπάριον τῆς Ἑορτῆς)

Χριστός τῷ κόσμῳ ἐπεφάνη, καί τόν ἄκοσμον κόσμον κοσμήσας ἐφαιδρυνε· τήν τοῦ κόσμου ἁμαρτίαν ἀνέλαβε, καί τόν τοῦ κόσμου ἐχθρόν κατέβαλεν· ἠγίασεν ὑδάτων πηγάς, καί ἐφώτισε τάς τῶν ἀνθρώπων ψυχάς.

Χθές ἐν Σπηλαιῷ ἐτέχθη τῆς Τριάδος ὁ Εἶς. **Σήμερον** ἐν Ἰορδάνῃ ἐφάνη ἡ τῆς Τριάδος προσκύνησις. **Χθές**, ἐπί τῶν γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ ἔχαιρεν ἡ γῆ, βαστάζουσα ἐν φάτνῃ τόν τῶν ὅλων ποιητήν. **Σήμερον**, ἐπί τῶν Θεοφανείων τήν ἑορτήν εὐφραίνεται ἡ θάλασσα, τάς εὐλογίας τοῦ ἁγιασμοῦ διά Ἰορδάνου μεταλαμβάνουσα. **Χθές** ἀτέλεις βρέφος **ἐδεικνυτο ὁ Λόγος**, τήν ἡμετέραν ἄλογον ἀτέλειαν δεικνύμενον. **Σήμερον**, τέλειος ὁρᾶται ὁ γνήσιος Υἱός, τόν ἐκ τελείου τέλειον φανερούμενος. **Ἐκεῖ** τόν τεχθέντα ἐμήνυσε ὁ ἐν τῇ Ἀνατολῇ προκύψας ἀστῆρ. **Ἐνταῦθα** τῷ βαπτιζομένῳ μαρτυρεῖ ἄνωθεν ὁ ἐξ αἰδίου γεννήσας Πατήρ. **Ἐκεῖ** ὁ Κτίστης ἐδεσμεῖτο σπαργάνων δεσμοῖς. **Ἐνταῦθα** ὁ Φιλάνθρωπος λύει τάς τῶν ἁμαρτημάτων σειράς.

Δεῦτε οὖν, **ἴδετε** παράδοξα θαύματα: Τόν τῆς Δικαιοσύνης Ἥλιον ἐν Ἰορδάνῃ λουόμενον! Τό καταναλίσκον Πῦρ ἐν ὕδατι βαπτιζόμενον! Καί ὑπό ἀνθρώπου τόν Θεόν ἁγιαζόμενον!

Σήμερον πᾶσα ἡ κτίσις ἀνυμνοῦσα βοᾷ·

«**Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου**» (Ψαλμ. ΡΙΖ' 26). Εὐλογημένος ὁ πάντοτε ἐρχόμενος· οὐ γάρ ἐκ πρώτου νῦν παραγίνεται. «**Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου**» καί διά τῆς κτίσεως τῶν πάντων προνοητικῶς ἐρχόμενος· καί διά τῆς οἰκείας Αὐτοῦ Θείας Χάριτος σωστικῶς ἐρχόμενος· καί διά τῆς τοῦ **Θεοῦποστάτου Σώματος καί Αἵματος Αὐτοῦ** μεταλήψεως μυσταγωγικῶς ἐρχόμενος· καί διά τῆς Δευτέρας Αὐτοῦ καί φορικτῆς Παρουσίας, ὡς Πατήρ τοῦ Μέλλοντος Αἰῶνος, θριαμβευτικῶς ἐρχόμενος·

εἰπέ ἡμῖν φανερῶς, ὦ μακάριε Δαβίδ· «**Θεός Κυρίου, καί ἐπέφανεν ἡμῖν**» (Ψαλμ. ΡΙΖ' 27). Ἀλλά καί ὁ θεσπέσιος Παῦλος προσμαρτυρῶν Αὐτῷ φθέγγεται: «**Ἐπεφάνη γάρ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἢ Σωτήριος**

Εἰκὼν τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ εἰκονίζουσα καί τόν ΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡΑ καί τό Πανάγιον Πνεῦμα. Εὕρισκεται εἰς τήν θύραν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ρουμανικῆς Σκήτης τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς Ἅγιον Ὅρος.

(*) τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Πρόκλου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, † 446 μ.Χ., εἰς ἐλευθέραν Διασκευήν Λόγου, PG 65, 765-764.

πᾶσιν ἀνθρώποις» (Τίτ. Β΄ 11).

Οὐ τισὶν ἐπεφάνη, ἀλλὰ πᾶσιν. Πᾶσι γάρ Ἰουδαίους τε καὶ Ἑλλησιν, ἡ Χάρις διὰ τοῦ βαπτίσματος ἐπεφάνη. Κοινόν εὐεργέτημα τό Βάπτισμα, **καὶ** τῆς ἐχούσης τόν ἄνδρα τῶν Ἰουδαίων Συναγωγῆς **καὶ** τῆς πρώην στειρευούσης τῶν Ἑθνῶν Ἐκκλησίας, Χριστός βαπτισθεὶς τὴν τῶν πάντων ἐνότητα πρὸς τόν Ἀἰδιον Πατέρα ἀπεκατέστησεν.

Δεῦτε, ἴδετε ξένον κατακλυσμόν, πολὺ βελτίω καὶ κρείττονα τοῦ ἐπὶ Νῶε θεωρούμενον. **Ἐκεῖ** τό ὕδωρ τοῦ κατακλυσμοῦ τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν ἐθανάτωσεν. **Ἐνταῦθα** δέ τό ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος, διὰ τοῦ βαπτισθέντος, τοὺς θανόντας ἐξωποίησεν. Ἐκεῖ ὁ Νῶε ἐκ ξύλων ἀσήπτων κιβωτόν συνεπήξατο. **Ἐνταῦθα** δέ ὁ Χριστός, ὁ νοητός Νῶε, ἐκ τῆς ἀφθόρου Μαρίας τὴν τοῦ σώματος κιβωτόν κατεσκεύασεν. **Ἐκεῖ** ὁ Νῶε τὴν κιβωτόν τῇ ἀσφάλτῳ πίσση ἐξώθεν κατέχρισεν. **Ἐνταῦθα** δέ ὁ Χριστός, τῇ ἀσφαλείᾳ τῆς πίστεως τὴν τοῦ σώματος κιβωτόν Ἐκκλησίαν Του ἐκραταίωσεν. Ἐκεῖ περιστερά κάρφος ἐλαίας βαστάζουσα, τὴν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ εὐωδίαν ἐμήνυσεν. **Ἐνταῦθα** δέ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἐν εἶδει περιστερεῶς παραγενόμενον, τόν ἐλεήμονα ὑποδείκνυσι Κύριον.

Ἄλλ' ἐκπλήττει με τῆς τοῦ Κυρίου ταπεινοφροσύνης ἢ ὑπερβολῆ· ὅτι οὐκ ἤρκεσε **τόν ἐκ τελείου τέλειον**, βρέφος τεχθῆναι ἐκ γυναικός· οὐκ ἤρκεσε **τόν Σύνθρονον τοῦ Πατρός** ἀναλαβεῖν τὴν τοῦ δούλου μορφὴν· ἀλλὰ καὶ ὡς ἁμαρτωλὸς προσέρχεται τῷ βαπτίσματι ὁ ἀναμάρτητος, ὅς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ σώματι Αὐτοῦ. Βαπτί-

ζεται **ὁ τῶν πάντων Δεσπότης Χριστός**, οὐ καθαρσίου δεόμενος, ἀλλὰ τό συμφέρον ἡμῶν οἰκονομῶν· ἵνα καὶ τοῖς ὕδασι ἀγιαστικὴν χάριν δωρήσεται, καὶ πάντα ἄνθρωπον βαπτισθῆναι προτρέψεται.

«Παραγίνεται» γάρ, φησὶν **«ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ἐπὶ τόν Ἰορδάνην πρὸς Ἰωάννην τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ»** (Ματθ. Γ΄ 13). Ὅθεν ἰδὼν ὁ Ἰωάννης τόν Δεσπότην ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, ἀγωνι πολλῶ τὴν καρδίαν συνεχόμενος προσπίπτων καὶ ὑποκατακλινομένος, καὶ τῶν ποδῶν Αὐτοῦ ἐφαπτόμενος, ἰκετεῦον ἐφθέγγετο· Τί βιάζη, ὁ Παντοδύναμος, ἐμέ τόν ἀδύνατον, ποιῆσαι τά ὑπὲρ δύναμιν; Ποιῆσαι ταῦτα οὐ δύναμαι. Πῶς τολμήσω βαπτίσει Σε; **Πότε τό πῦρ ὑπὸ χόρτου καθαίρεται; Πότε πηλὸς πλύνει πηγὴν;** Πῶς βαπτίσω τόν Κριτὴν ὁ ὑπεύθυνος; Πῶς βαπτίσω Σε, Δέσποτα; Μῶμον οὐ βλέπω ἐν Σοί. Τῇ κατάρα τοῦ Ἀδάμ οὐχ ὑπέπεσας· ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησας. **Εἰ γάρ καὶ κατέβης, ἀλλ' οὐ τι παρέβης.** Τί ποιεῖς, Δέσποτα, προᾶξι με τό ὑπὲρ δύναμιν βιαζόμενος; Οὐδέποτε οὐδέν πρὸς Σὴν ἀγανάκτησιν ποιῆσαι ἐτόλμησα. Ὡς δούλος φιλοδέσποτος προλαβὼν τὴν Σὴν Παρουσίαν ἐγνώρισα· **ἔτι ὢν ἐν τῇ γαστρὶ, τὴν γλῶτταν τῆς μητρός μισθωσάμενος, Θεόν Σε τοῦ κόσμου ἐκήρυξα**· πάντας πρὸς τὴν σὴν ἀπάνησιν παρεσκεύασα.

Εἰπέ γάρ μοι, Δέσποτα· πῶς ἐνέγκει ὁ ἥλιος, βλέπων τόν Κτίστην του ὑπὸ τολμηροῦ πλάσματος ὑβριζόμενον; πῶς βαστάσει ἡ γῆ ὀρώσα **τόν τοὺς Ἀγγέλους ἀγιάζοντα ὑπὸ ἀνθρώπου ἁμαρτωλοῦ βαπτιζόμενον;** Πῶς οὖν ἐγὼ ὁ κατάρθρωπος ἄνθρωπος ἀγνίσω Θεόν, Θεόν ἀναμάρτη-

τον; «**Εγώ χρείαν ἔχω ὑπό Σοῦ βαπτισθῆναι, καί Σύ ἔρχη πρός με;**» (Ματθ. Γ´ 14) Δέσποτα, οὐ παρήκουσα τοῦ Σοῦ προστάγματος. Πάντας γάρ προτρεπόμενος εἰς τό βάπτισμα ἔφασκον· «Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός» (Ψαλμ. ΡΣΤ´ 1). Οὐκ ἔστι ὁ παραγενόμενος αὐστηρός· ἀγαθός καί ἐξ ἀγαθοῦ γεγένηται Υἱός. Οὐ πρός ὀλίγον τό ἀγαθόν ἐπιδεικνύμενος καί εὐθύς μεταβαλλόμενος, ἀλλ´ «εἰς τόν αἰῶνα τό ἔλεος Αὐτοῦ» (Ψαλμ. ΡΣΤ´ 1). Καί ἐπειδή ἀμέτρητον τό ἔλεος Αὐτοῦ, διά τοῦτο αἱ τῶν οὐρανῶν δυνάμεις ἀνυμνοῦσαι Αὐτόν ἔφασκον· «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν» (Ψαλμ. ΡΙΖ´ 26).

Ἐπεφάνη τῆς Δικαιοσύνης ὁ ἄκτιστος Ἥλιος, καί τό σκότος τῆς ἀγνωσίας διεσκέδασεν. **Ἐπεφάνη ὁ Ποιμὴν ὁ οὐράνιος,** καί τοῦ διαβόλου τοὺς λύκους τῆς Ἐκκλησίας Του ἀπήλασεν. **Ἐπεφάνη ὁ Μονογενῆς Υἱός τοῦ Πατρός,** καί διά τοῦ βαπτίσματος τοῖς πιστοῖς τὴν υἰοθεσίαν ἔχαρισσατο. **Ἐπεφάνη ἡ προαιώνιος Ζωή,** καί τό κέντρον τοῦ θανάτου ὕδασι καταποντίσασα, ζωῆς τοῦ θανόντας ἠξίωσεν.

Ἀλλά τούτων οὕτω τελουμένων, ὁ **Πατήρ ἄνωθεν ἀγαλλόμενος ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τῆς ταπεινοφροσύνης τοῦ Υἱοῦ,** ἀθρόως διανοίγει τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ καί βροντηδὸν ἐπαφίησι φωνήν πεπληρωμένην διαθέσεως πατρικῆς· «**Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδόκησα**» (Ματθ. Γ´ 17). Ἐξ οὐρανῶν ἡ φωνή, καθὼς καί ὁ Χριστός ἐξ οὐρανῶν, «**ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ**» (Ἰωάν. Γ´ 13).

Καί ἵνα μὴ ἀμφιβάλλεται τό ἐννοούμε-

νον Πρόσωπον, (μῆτε εἰς τόν βαπτιστὴν ἀναφέρεται ἢ φωνή τοῦ Πατρὸς, μῆτε εἰς τό βαπτιζόμενον;) ἔρχεται τό Πνεῦμα τό Ἅγιον μαρτυρῆσαι ἐν εἵδει περιστερᾶς δακτυλοδεικτοῦν τόν βαπτιζόμενον Χριστόν. Ὡς περιστερά δέ τῷ εἵδει σωματικῶς ὀρωμένη φανεροῦται τό Ἅγιον Πνεῦμα. «**Τιμᾶ γὰρ τό Σῶμα, ἐπεὶ καί τοῦτο τῇ θεώσει Θεός**» (Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος, PG 36, 353B). Εἰ καί τῇ φύσει διέμεινεν ἀτρέπτως ἀνθρώπινον καί κτιστόν τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, **ὁμόθεον λογιζέται** καί ἔστι, διά τε **τὴν ὑποστατικὴν** μετὰ τῆς Θείας φύσεως ἔνωσιν, **καί διά τό οὐκ ἄλλην ἔχειν ὑπόστασιν ἀλλὰ τὴν ἐκ Πατρὸς Ἀχρόνως καί προαιώνιος Γεννηθεῖσαν Ὑπόστασιν τοῦ Λόγου.**

«**Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδόκησα**». Οὗτος, ὁ σαρκί βαπτιζόμενος, Υἱός μου ἐστίν ἀγαπητός, Γνήσιος, Ἄναρχος, Προαιώνιος. Οὗτος ἡ εὐδοκία μου, Ἰησοῦς τό Ἀἶδιον ἀπαύγασμα τῆς δόξης μου καί χαρακτῆρ τῆς ἐμῆς Ὑποστάσεως (Ἐβρ. Α´ 3). Οὗτος «**τό φῶς τό ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον**» (Ἰωάν. Α´ 9), **Ἰησοῦς Χριστός ὁ πρό πάντων, ὁ δι´ οὗ τὰ πάντα καί ὑμεῖς δι´ αὐτοῦ** (Α´ Κορ. Η´ 6). Παρ´ Αὐτοῦ τό φῶς ἄνωθεν ἐλάβετε ἀπ´ ἀρχῆς, ἀλλὰ διά τῆς ἁμαρτίας ἐξοφώσατε καί συνεχέατε. «**Προσέλθετε πρός Αὐτόν καί φωτισθητε, καί τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ καταισχυνθῆ**» (Ψαλμ. ΛΓ´ 6). Αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος, ἀπό τοῦ αἰῶνος καί ἔως τοῦ αἰῶνος, Ἀμήν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ ΤΗΝ 6ην ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἦ ἐν πομπῇ πορεία καὶ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἡ τέλεσις τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας συμμετέχοντος Κλήρου καὶ λαοῦ, τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων ἀποτελεῖ πλέον Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς Ὁμολογία Ὁρθοδόξου Πίστεως ἔναντι τῆς Νεοημερολογικῆς Οἰκουμενιστικῆς Αἰρέσεως.

Οὕτω λοιπόν, ὅπως κατ' ἔτος μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας τῆς Ἀγίας Ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων, τὴν 6ην Ἰανουαρίου ἐπραγματοποιήθη καὶ ἐφέτος ἡ καθιερωμένη τελετὴ τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ εἰς τὴν προκουμαίαν τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ θαλασσίου χώρου «Σαλαμίνας» καὶ ἡ Κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ ὅλη ἐορτὴ - πανήγυρις τῶν Θεοφανείων καὶ τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου τῶν Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσοστόμου συλλειτουργοῦντος καὶ τοῦ αἰδ/του ἱερέως π. Νικολάου Ζαρδούκα.

Ἡ κεφαλὴ τῆς πορείας, αἱ σημαῖαι, τὰ ἐκκλησιαστικὰ λάβαρα καὶ αἱ ἐθνικαὶ ἐνδυμασίαι προηγούνται τῆς Ἱ. Πομπῆς πρὸς τὸν τόπον τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων.

Ἡ στιγμή τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν. «...καὶ τό Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς ἐβεβαίου τοῦ λόγου τό ἀσφαλές...»

Ὁ Μεγάλος Ἀγιασμός ἐπὶ τῆς ἐξέδρας εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Θεσσαλονίκης. «Ἐν Ἰορδάνει βαπτιζομένου Σου Κύριε ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθῃ προσκύνησις...»

Ἡ πορεία πρὸς τὴν θάλασσαν διὰ τὸν Μεγάλον Ἁγιασμόν καὶ τὴν Κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἐτερον στιγμιότυπον τῆς πορείας ἐπὶ τῆς 25ης Μαρτίου πρὸς τὴν θάλασσαν.

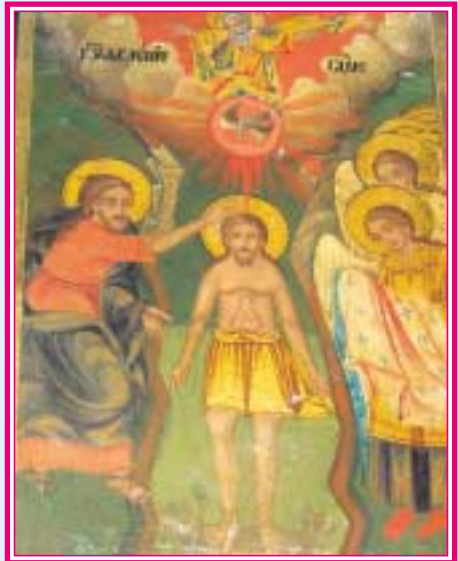
Ἡ πομπὴ ἔχει φθάσει πρὸ τῆς ἐξέδρας, ὅπου θὰ τελεσθῇ ὁ Μέγας Ἁγιασμός καὶ ἡ Κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἡ τέλεσις τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης πρὸ τῆς ἐκκινήσεως διὰ τὴν κατάδυσιν.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ, τὴν Κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου κ. Χρυσοστόμου, ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαὸς εἶναι ἕτοιμος διὰ τὴν ἐπιστροφὴν.

Φορητὴ Εἰκὼν τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ (17ος - 18ος αἰών), εἰκονίζουσα ἄνωθεν καὶ τὸν ΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡΑ.

Η ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ

Ἡ σκολιότης τῶν Θεοχριστομάχων σκληρύνεται ἀντί νά θεραπεύεται ἀπό τήν Ὀρθόδοξον Διδασκαλίαν περί τῆς ΜΙΑΣ, τῆς Προαιωνίου, Ἀτρέπτου, Ἀναλλοιώτου, Θεϊκῆς Ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί περί τῶν ΔΥΟ ἀσυγχύτων τοῦ Δεσπότου φύσεων, τῆς ἀκτίστου Θεϊκῆς καί τῆς κτιστῆς ἀνθρωπίνης. Ἡ Θεοχριστομαχία θρασύνεται ἀντί νά συστέλλεται καί αὐθαδιάζει ἀντί νά ἐρυθριᾷ ὅταν βλέπη εἰς τάς ἱεράς παραστάσεις νά εἰκονίζεται Ἰησοῦς Χριστός, Ὁ ὼΝ. Ἡ Ἐκκλησία ὁμως καί διά δογμάτων θεσπίζει, καί διά εἰκόνων διδάσκει, καί διά μελιρρῦτων ἀσμάτων ὑμνεῖ τόν Ἔνα τῆς Τριάδος, Ἰησοῦν Χριστόν, τόν πρό αἰῶνων Θεόν.

Παραθέτομεν, μέ τήν σειράν τοῦ Μηναίου, ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ἐορτίων ὕμνων τοῦ Ἐσπερινοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸς ἔλεγχον τῶν ὀψίμων ἀρνητῶν τῆς προαιωνιότητος τοῦ Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ, ἥτοι, τῶν Ἐβραϊοφρόνως πολεμούντων τήν προαιωνίως ἐκ Πατρός γεννηθεῖσαν Ὑπόστασιν τοῦ Ἰησοῦ, πρὸς τέρψιν τῶν εὐσεβῶς λατρευόντων τόν Χριστόν ὡς Παλαιόν τῶν Ἡμερῶν, εἰ καί ἡ ἀνθρωπίνη Αὐτοῦ φύσις πρόσφατος, καί πρὸς δόξαν τοῦ ἐξ αἰδίου ὑπερδεδοξαμένου Βασιλέως καί Παντοκράτορος Υἱοῦ τῆς Αειπαρθένου Μαρίας.

«Βρέφος ὁρῶν σε ἐβόα ὁ θαυμαστός Συμεών, τόν πρό αἰῶνων Λόγον, ἐκ Πατρός γεννηθέντα.» Τό Βρέφος τό ὁποῖον βλέπει ὁ πρεσβύτης Συμεών εἶναι ὁ πρό αἰῶνων γεννηθεῖς ἐκ Πατρός Θεός Λόγος. Ἡ Ὑπόστασις τοῦ Βρέφους δέν εἶναι τεσσαρακονθήμερος, ἀλλά προαιώνιος.

«. . . ὁ ἐκ Πατρός ἀχρόνως γεννηθεῖς Θεός Λόγος ἐτέχθη ἐκ Παρθένου σάρκα λαβών τήν βροτειάν.» Ἐκ τῆς Παρθένου ὁ Χριστός ἔλαβε σάρκα ἐμφυχωμένη λογική καί ΟΧΙ ὑπόστασιν, ΟΧΙ ἀρχήν ὑπάρξεως. Ἄχρονος ἡ ἀρχή τοῦ Χριστοῦ ἐκ Θεοῦ Πατρός Ἀνάρχου.

«. . . ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ τόν τοῦ κόσμου Ποιητήν καί Νόμου Πάροχον.» Ἡ Παναγία ἐμφανίζει εἰς τόν κόσμον, ΟΧΙ πρόσφατον ὄν, ΟΧΙ ποίημα ἐν χρόνῳ προαχθέν ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι, ἀλλά τόν προαιωνίως προὑπάρχοντα Ποιητήν τοῦ κόσμου καί Νομοδότην τοῦ Ἰσραήλ.

«Οὗτός ἐστιν ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεῖς· οὗτός ἐστιν ὁ ἐκ Θεοῦ Θεός Λόγος.» Δέν εἶναι ΑΛΛΟΣ ὁ Υἱός τῆς Παρθένου καί ΑΛΛΟΣ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἐκ Θεοῦ γεννηθεῖς ἔχων φύσιν ΜΙΑΝ, τήν Θεϊκῆν, ΟΥΤΟΣ ἐτέχθη ἐκ Παρθένου ἔχων φύσεις ΔΥΟ, τήν Θεϊκῆν καί τήν ἀνθρωπίνην. Διό καί ἡ τέξασα, Παρθένος. Διό καί ὁ τεχθεῖς, λατρευτικῶς προσκυνητός, ὅλος δέ προσκυνητός καί

οὐχί ἐν μέρει, ἐπεὶ οὐ μερίζεται ἡ Αὐτοῦ Ὑπόστασις, οὐδὲ διαιροῦνται Αὐτοῦ αἱ φύσεις.

«Δέχου Συμεών ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον Μωσῆς νομοθετοῦντα προεώρα ἐν Σινᾷ, βρέφος γενόμενον, νόμῳ ὑποταττόμενον.» Ὁ Μωϋσῆς δὲν ἔβλεπε βρέφος ἐν Σινᾷ. Ὅμως τὸ Πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐνομοθέτει τότε, ἔχον ΜΙΑΝ φύσιν, εἶναι τὸ αὐτὸ Πρόσωπον τὸ ὁποῖον σήμερον δέχεται ὁ Συμεών ἐν τῷ Ναῶ, ἔχον ΔΥΟ φύσεις. Οὔτε ΑΛΛΗ ἡ Ὑπόστασις τοῦ Βρέφους καὶ ΑΛΛΗ τοῦ Νομοθέτου, οὐδὲ διαφέρει καθ' ὑποστατικόν τι ἰδίωμα ἢ Ὑπόστασις τοῦ Βρέφους ἀπὸ τῆν Ὑπόστασιν τοῦ Νομοθέτου. Διὸ καὶ λατρευτικῶς προσκυνοῦμεν τὸ Βρέφος.

«...ὁ γὰρ ἀναρχος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἀρχὴν λαβὼν χρονικὴν, μὴ ἐκστάς τῆς αὐτοῦ Θεότητος, ὑπὸ Παρθένου ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερον...» Τεσσαρακονθήμερον τὸ βρέφος κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸν τρόπον, ἀλλ' οὐχί κατὰ τῆν Ὑπόστασιν. Ὑπόστασις τοῦ βρέφους, ὁ Λόγος, ὁ δὲ Λόγος Ἄναρχος καὶ Προαιώνιος, ἐκ Πατρὸς γάρ. Γενόμενος ἀνθρωπος ὁ Λόγος, οὐκ ἐξέστη τῆς οικείας Θεότητος, οὐδέ τὸ Πρόσωπον Αὐτοῦ ἐτράπη ἢ ἡλλοίωτο. Ἄτρεπτα γάρ τὰ τῆς Ἁγίας Τριάδος Πρόσωπα. Καὶ αἱ φύσεις τοῦ Χριστοῦ, ἢ τε Θεϊκὴ ἢ τε ἀνθρωπίνη, ἀναλλοίωτοι.

«Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν νόμον πάλαι ἐν Σινᾷ δούς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὁρᾶται.» Ὁ σαρκὶ ὁρατός ὡς βρέφος, οὐκ ἔστι πρόσφατον Πρόσωπον, ἀλλ' ἀρχαῖον, ἐν ἀρχῇ ὄν. Παλαιὸς ἡμερῶν τὸ βρέφος, ὡς καὶ ὁ Αὐτοῦ Πατήρ, ἀλλὰ μὴ ὡς βρέφος, μηδὲ ὡς ἀνθρωπος, ἅπαγε τῆς μωρολογίας.

Νομοδότης τὸ βρέφος, ἀλλὰ μὴ ὡς βρέφος, μηδὲ ὡς ἀνθρωπος, ἅπαγε τῆς βλασφημίας. Περί τοῦ Προσώπου τοῦ βρέφους ὁ λόγος, διὸ καὶ ἐνάρθως διὰ τοῦ «Ὁ» προσδιορίζεται. Τὸ βρέφος οὐκ ἔστι τεσσαρακονθήμερον πρόσωπον, οὐδέ ἀνυπόστατος ἀνθρωπίνη φύσις, εἰ καὶ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν βρέφος. Τὸ βρέφος ἐστὶν ὁ Νομοδότης. Τὸ βρέφος ἐστὶν ὁ Πατήρ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι Σύνθρονος, Συναΐδιος, Παλαιὸς ἡμερῶν, Προαιώνιος Υἱὸς Λόγος καὶ οὐδεὶς ἄλλος.

«Σήμερον ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ ἐν Σινᾷ νόμον ἐπιδούς, τοῖς νομικοῖς ὑποκύπτει θεσμοῖς.» Ὁ σήμερον φέρων σάρκα ἐμψυχωμένην λογικὴν καὶ νοεράν καὶ φερόμενος εἰς τὸν Νάον ἀγιασθῆναι κατὰ τὸν Νόμον, Οὗτός ἐστιν ὁ πάλαι ἐν Σινᾷ ἄνευ ἀνθρωπίνης φύσεως τῷ Μωσεῖ δούς τὸν Νόμον, τὸ αὐτὸ Ἄτρεπτον, Ἀναλλοίωτον Πρόσωπον, καὶ οὐχί ἄλλο.

«. . . καὶ βροτὸν τὸν οὐράνιον Θεὸν ὀπτανόμενος» Πῶς βροτός ὁ οὐράνιος; Αἱ φύσεις ἀντίθετοι, ἀλλὰ τὸ Πρόσωπον ΕΝ καὶ τὸ αὐτὸ, προϋπάρχον τῆς βροτίας φύσεως.

«Σήμερον Συμεών ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν καὶ ὑπὸ τὸν γνόφον πρῶην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο». Ἀγκαλοφορεῖται, οὐκ ἀνθρωπός τις πρόσφατος, ἀλλ' ὁ ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀνθρωπίνην φύσιν προσλαβόμενος προϋπάρχων Κύριος τῆς δόξης.

«Ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο». Κτίστης τοῦ παντός, προϋπάρχων τῆς κτίσεως, ὁ βασταζόμενος, εἰ καὶ ἡ Σάρξ Αὐτοῦ, ἐν ἣ βασταζέται, μόλις τεσσαρακονθήμερος καὶ ἐννεαμήνω Θεοῦποστᾶτω κυήσει

ἀρτίτοκος. Τοῦ Κτίστου ἢ Σάρξ, ἀλλ' οὐ Κτίστης ἢ Σάρξ, κτίσμα γάρ. Ἐν τῇ Ἀκτίστῳ, Ἀνάρχῳ καὶ Προαιωνίῳ Ὑποστάσει τοῦ Κτίστου ὑφίσταται ἢ Σάρξ. Θεοῦπόστατος γάρ καὶ οὐκ ἀνθρωποῦπόστατος δογματίζεται κατὰ τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον (PG 28. 925B).

«Οὗτος δὲ τὸν προαιώνιον Λόγον τοῦ Πατρὸς σωματωθέντα ἐβάστασε». Θεὸς ἐνανθρωπήσας ὁ βασταζόμενος, καὶ οὐχὶ ἀνθρωπος θεοφόρος. Ἡ προαιώνιος Ὑπόστασις τοῦ Λόγου ἐστὶ καὶ τῆς μὴ προαιωνίου, τῆς προσληφθείσης, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, Ἀναλλοίωτος καὶ Ἄτρεπτος Ὑπόστασις. Διὸ καὶ τὸν ἀπερίγραπτον Προαιώνιον Λόγον, γενόμενον περιγραπτόν διὰ τοῦ μὴ αὐθυποστάτου, μὴ προῦφεστῶτος, ἀνθρωπίνου προσλήμματος, ἐβάστασεν ὁ Συμμεών.

«Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ Ἱερῷ προσάγεται». Νήπιον προσάγεται εἰς τὸν Ναὸν ὑπὸ Μητρὸς, ἀλλ' ἢ Μήτηρ Παρθένος. Ἡ γάρ Ὑπόστασις τοῦ Νηπίου οὐκ ἐξ ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ τοῦ Προαιωνίου Πατρὸς, τοῦ Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν. Διὸ καὶ τὸ Νήπιον οὐκ ἔστιν ἄλλος, ἀλλ' ὁ Παλαιὸς τῶν Ἡμερῶν Υἱός. Εἰ καὶ διὰ τῆς δευτέρας φύσεως τῷ Ναῷ προσάγεται, φέρει ἐξ αἰδίου καὶ τὴν πρώτην φύσιν, ὁ Αὐτός ὢν, Ὁ ὩΝ, ὁ καὶ τοῦ Ναοῦ Κύριος.

«...νεφέλη φωτὸς ὑπάρχει ἢ Παρθένος, φέρουσα ἐν σαρκί Υἱὸν πρὸ Ἐωσφόρου.» Ἐξ αἰδίου ἢ υἰότης τοῦ Υἱοῦ τῆς Παρθένου. Οὐ πρὸ Ἐωσφόρου ἢ Παρθένος, οὐδέ πρὸ Ἐωσφόρου ἐν σαρκί ὁ Υἱός. Πρὸ Ἐωσφόρου ὅμως ὁ Υἱός ὃν νῦν φέρει ἐν σαρκί ἢ Παρθένος.

«Τὸν ἐκλάμφαντα πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ ἐκ μήτρας

Παρθενικῆς, φέρουσα ἐν τῷ ναῷ ἢ ἀπειρογάμος Μήτηρ, τὸν ἐν Σιναίῳ νομοθετήσαντα ὄρει, τῇ διατάξει τῇ νομικῇ πειθαρχοῦντα, προσῆγεν Ἱερεῖ, πρεσβύτῃ καὶ δικαίῳ, Χριστὸν τὸν Κύριον, ἰδεῖν χρηματισθέντι ὃν δεξάμενος Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ, ἠγαλλιάσατο βοῶν· Θεὸς ὑπάρχει οὗτος Πατρί συναΐδιος, καὶ Λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.» Χριστὸς ὁ Κύριος πρὸ αἰώνων ὑφίσταται, καὶ δὶς ἐξέλαμψεν, ἐκ Πατρὸς κατὰ τὴν Θεότητα καὶ ἐκ Μητρὸς κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐν Δυσὶν φύσεσιν ὁ Εἷς, τῆς μὲν ἀχρόνου τῆς δὲ χρονικῆς, προαιώνιος ὅμως ὁ Εἷς, καὶ πρὸ αἰώνων Κύριος.

«Δέσποτα, νῦν ἀπόλυσόν με, μηνῦσαι τῷ Ἀδάμ, ὡς εἶδον ἄτρεπτον βρέφος, Θεὸν προαιώνιον, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.» Τρεπτή ἢ ἀνθρωπίνη φύσις καὶ πᾶν τό κτιστόν. Κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν βρέφος ὁ Σωτῆρ, καὶ ὡς βρέφος τρεπτός, προέκοπτε γάρ τῇ ἡλικίᾳ. Πῶς δὲ τό βρέφος ἄτρεπτον; Τῇ Ὑποστάσει τό βρέφος ἄτρεπτον διότι Θεός, φέρον προαιωνίως ἐν τῇ ἀτρέπτῳ ἐκ Πατρὸς Ὑποστάσει τὴν Θεϊκὴν φύσιν. Εἰ τρεπτῆς ὑποστάσεως τό βρέφος ἦν, τρεπτοῦ πατρὸς υἱός εἴη ἄν καὶ οὐ Θεός ἐκ Θεοῦ.

«Νῦν ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς προεπηγγείλω μοι ὅτι εἰδόν σε τό προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ.» Κύριος τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ ὁ Δεσπότης τοῦ χρόνου καὶ πάσης κτίσεως Χριστός, τό προαιώνιον φῶς.

Προαιώνιον Χριστόν συνωδᾶ τῇ Αὐτοῦ Ὑπαπαντῇ ὁμολογήσωμεν, ὅπως Αὐτός ἡμᾶς προῦπαντήσῃ ἐν φωτὶ προαιωνίῳ καὶ σῶσῃ δεινοῦ σκοτούς αἰδίου.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 7/3/2005 ΚΑΙ Ο ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΑΙΡΕΣΙΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΔΙΟΝ. ΚΤΕΝΑ

Μέ ἀφορμὴν τὸν συνεχιζόμενον πόλεμον κατὰ τοῦ **Θεϊκοῦ, Προαιωνίου, Ἀνάρχου, Ἀτρέπτου, Ἀκτίστου καὶ Ἀναλλοιώτου Προσώπου τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**, κατὰ τῆς Ἰαδιαιρέτου Ἐνότητος τῆς Ἁγίας Ὁμοουσίου Τριάδος, κατὰ τοῦ Ἀναλλοιώτου χαρακτηριστῆρος τῆς Μιᾶς Θεϊκῆς Οὐσίας καὶ κατὰ τοῦ **ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥ** τῶν Τριῶν Θεϊκῶν Ὑποστάσεων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς **ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**, προβαίνομεν σήμερον, **τὴν 7ην Μαρτίου 2005, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας**, εἰς τὴν ἀπαραίτητον ἐνημέρωσιν καὶ τὴν ἐπιβεβλημένην **Ἐκκλησιαστικὴν Καταδίκην καὶ τὸν Ἀναθεματισμὸν τοῦ ἀμετανοήτου Ἀρχιερασιάρχου Οἰκουμενιστοῦ καὶ ὑποκνητοῦ** τῶν ἀναφεισῶν **τούτων Τριαδολογικῶν, Χριστολογικῶν, Ἐκκλησιολογικῶν καὶ Σωτηριολογικῶν Αἵρέσεων**, τοῦ ἐκ Πατρῶν Λαμπροῦ Διον. Κτενᾶ.

Ἐνῶ μέχρι τὸ 2000, ὁ Λ. Δ. Κτενᾶς κατεδίκαζε τὸ Ἰουδαϊκὸν φρόνημα τοῦ Αἰρεσιάρχου Ἀρείου καὶ τῶν Χιλιαστῶν, γράφων καὶ κηρύττων Ὁρθοδόξως ὅτι, **«ὁ νεογέννητος Ἰησοῦς Χριστός δὲν εἶναι νεότερος τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ Παλαιός τῶν ἡμερῶν ὅπως καὶ ὁ Πατὴρ»**, καθὼς καὶ ὅτι **«Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ, ΑΛΛΑ ΠΑΛΑΙΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ»**, (βλέπε : Λ. Δ. Κτενᾶς «Πρὸς Θεραπείαν», Πάτρα 1998, σελ. 23), καθὼς καὶ ὅτι, **«Ο ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ, ΟΧΙ ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡΑ, ΑΛΛΑ ΠΑ-**

ΛΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΣ» (βλέπε : Λ. Δ. Κτενᾶς «ΕΝΙΚΗΣΕΙ, Πάτρα, Σεπτέμβριος 2000», σελ. 2-3), ἔκτοτε μετεστράφη **δαιμονικῶς** καὶ διακηρύσσει Θεοχριστομαχῶν **ὅτι τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἔχει χρονικὴν ἀρχὴν ὑπάρξεως**, ὅτι ὁ **Ἰησοῦς Χριστός δὲν ὑπῆρχε πρὸ τῆς ἐκ Παρθένου Ἐνανθρωπήσεώς Του**, ὅτι εἶναι 2003 ἐτῶν, ὅτι προήλθεν ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τὸ εἶναι, ὅτι ὅπως ὅλα τὰ κτίσματα ἔτσι καὶ **«ὁ Χριστός μόνον ὡς σχέδιον εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ Θεοῦ ἦτο προαιωνίως» καὶ ὄχι ὡς πραγματικὸν Πρόσωπον καὶ Ὑπόστασις**, ὅτι πίπτομεν εἰς τὸν Μονοφυσιτισμὸν ἕαν πιστεύωμεν πὼς ὁ Χριστός ἔχει **ΕΝ Πρόσωπον καθ' ἣν στιγμὴν ἔχει ΔΥΟ Φύσεις**, ὅτι ὁ **Χριστός ἔχει Διπλοῦν Πρόσωπον τὸ ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ ταυτίσωμεν μὲ τὸ Ἄπλοῦν Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ**, ὅτι τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἶναι **Διαφοροποιημένον**, ὅτι ναὶ μὲν ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ πρὸ πάντων τῶν αἰῶνων ἐγεννήθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ὁ Χριστός, καὶ ὅτι ἡ **ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ προέκυψε ἀπὸ τὴν τροπὴν καὶ ἀλλοίωσιν τὴν ὁποῖαν ὑπέστη ἡ Ὑπόστασις τοῦ Λόγου κατὰ τὴν Ἐνανθρώπησιν**, ἥτοι ἐγείρει θέμα Πατρότητος τοῦ Χριστοῦ, ἀρνούμενος τὴν Πατρότητα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ ἀρνεῖται ὅτι ὁ Θεὸς Πατὴρ εἶναι Πατὴρ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀναισχύντως ἀρνεῖται τὴν προαιωνίον ἐκ Πατρὸς Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐνῶ πρὶν ὁ Λ. Δ. Κτενᾶς ἐκήρυττε Ὁρθοδόξως ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ὑπῆρχε πρὸ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως **τοῦ**

Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί μάλιστα ὠμίλει διά «τὴν Γυναίκα - Ἐκκλησία ἣτις ἔτεκε τὸν ἄρρενα Χριστόν» (βλέπε ὁμιλία Λ. Δ. Κτενᾶ εἰς Περιοδικόν: «Κ.Γ.Ο.» τεύχος 174, Ἰούνιος 1992, σελ. 174), παρὰ ταῦτα ἀπό τό 2001 καί ἔκτοτε μετεστράφη καί διακηρύσσει **Ἐκκλησιομαχῶν καί Θεομαχῶν** ὅτι «πρό τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου δέν ὑπῆρχε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, καί ὅτι ὅσοι τό πιστεύουν αὐτό εἶναι ἐκ τοῦ διαβόλου», ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν δέν τὴν ἐδημιούργησεν ἡ Ἁγία Τριάς ἀλλά ὁ Χριστός, ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ὁ Θεός ἀλλά ὁ Χριστός, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἦτοι Κεφαλή καί Σῶμα αὐτῆς, εἶναι μόνον κτίσμα. Ἄρνείται ἦτοι τὴν Ἐκκλησίαν, Ἄκτιστον, Προαιώνιον καί ΘΕΪΚΗΝ Κεφαλὴν Αὐτῆς, δηλαδή τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ὅτι εἶναι Θεός Ἐκκλησίας καί Προαιώνιος, καθὼς καί τὰς Ἄκτιστους Θεϊκὰς ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι ἐκπηγάζουν ἐξ' Αὐτῆς, Ἁγιάζουν καί διαποτίζουν ὅλον τὸ Σῶμα καί ἡμᾶς τὰ μέλη. Πιστεύει ὅτι «ἡ Ἐκκλησία σώζει ἐπειδὴ ἔχει σάρκα καί αἷμα καί χρονικήν ἀρχήν, τὰ ὁποῖα δέν τὰ ἔχει ἡ Ἁγία Τριάς», ὑπονοῶν ὅτι δέν σώζει ἡ Ἁγία Τριάς ἀλλά σώζει τό κτίσμα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, Στρατευομένη καί Θριαμβεύουσα, δέν ἀποτελεῖ τό ἓν ἐνιαῖον σῶμα μέ ΜΙΑΝ Κεφαλὴν τὸν Θεόν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει σχέσιν μέ τὸν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, καί ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος δέν ὑπῆρξε ποτέ Κεφαλή οὐδεμιᾶς Ἐκκλησίας. Δηλαδή, ἀπό τό 2001 καί ἔκτοτε, ὁ Λ. Δ. Κτενᾶς, ὡς γνήσιος Οἰκουμενιστὴς διακηρύσσει καί φρονεῖ περὶ Χριστοῦ καί περὶ Ἐκκλησίας, ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ ὁποῖα διακηρύσσει ὁ Ἄντιχριστός καί Ἄθεος Οἰκουμενισμός καί οἱ χιλιασταί.

Ἔθεν, ὁ ἥδη καταδικασθεὶς, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 2003 καί τοῦ 2004, Ἄρχιαιρεσιάρχης Λ. Δ. Κτενᾶς ἀναθε-

ματίζεται ἐκ νέου σήμερον ὡς ἐμμένων εἰς τὰς Αἱρέσεις του καί ὡς ἔτι φρουραττόμενος κυρητῶν τρεπτὸν καί ἀλλοιωτὸν τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἐνσάρκωσιν. Σημειωτέον δέ ὅτι τοῦ ἐνός Τριαδικοῦ Προσώπου κηρυσσομένου τρεπτοῦ καί ἀλλοιωτοῦ ὑπὸ τοῦ Λ. Δ. Κτενᾶ, κηρύσσεται τρεπτὴ καί ἀλλοιωτὴ ἡ Ὁμοούσιος καί Ἄναλλοιώτος Ἁγία Τριάς. Ἄλλὰ μία τρεπτὴ καί ἀλλοιωτὴ Τριάς ΔΕΝ ΕἶΝΑΙ Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ, ΔΕΝ ΕἶΝΑΙ Ο ΕΙΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΣ ΘΕΟΣ, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Θεός διά τοῦ Προφήτου μᾶς λέγει: «**Διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν, καί οὐκ ἠλλοίωμαι**» (Μαλαχίας Γ' 6).

ΗΜΕΙΣ ΕΠΟΜΕΝΟΙ ΤΟΙΣ ΑΓΙΟΙΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙ, ΕΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΔΕΗΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΝ ΤΡΙΑΔΙ ΘΕΟΝ ΛΕΓΟΜΕΝ :

Εἰς τό ὄνομα τῆς Ὑπεραγίας, Ὁμοουσίου, Ζωαρχικῆς, Ζωοποιοῦ καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ Ἐνός, Μόνου, Ἀτρέπτου, Ἄναλλοιώτου, Ἀληθινοῦ, Προσκυνητοῦ καί Λατρευτοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βοῶμεν καί λέγομεν :

Τῷ Ἀρχιαιρεσιάρχῃ Θεοχριστομάχῳ, Νεοχριστολόγῳ καί Οἰκουμενιστῇ Λάμπρῳ Διον. Κτενᾶ, τῷ Φρουραμένῳ κατὰ τοῦ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΑΤΡΕΠΤΟΥ ΘΕΪΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ, ἦτοι, τῆς ΘΕΪΚΗΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ, τοῦ Σαρκωθέντος ΥΙΟΥ καί ΛΟΓΟΥ τοῦ ΘΕΟΥ, τῷ ὑπερβάντι καί αὐτόν τὸν Διάβολον, ὅστις ἀναγνωρίζει τὸν Ἰησοῦν εἶναι τὸν ΥΙΟΝ τοῦ ΘΕΟΥ τοῦ ΥΨΙΣΤΟΥ καί λέγει «**Τί ἐμοί καί Σὺ, Ἰησοῦ, ΥΙΕ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ; Ὁρκίζω ΣΕ τὸν ΘΕΟΝ,**

μή μέ βασανίσης» (Μάρκ. Ε' 7, Ματθ. Η' 29, Λουκ. Η' 28), τῷ συντασσομένῳ μεθ' ὅλων τῶν Αἰρετικῶν ὅλων τῶν Αἰώνων, τῷ Φρονοῦντι καί Διακηρύσσοντι τήν Μεγαλύτεραν καί Φοβερωτέραν Αἴρεσιν ὅλων τῶν ἐποχῶν :

1) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ΔΕΝ εἶναι Προαιώνιος, τουτέστιν ΔΕΝ εἶναι Θεός Ἄναρχος καί Ἄκτιστος ἀλλά ἓνα κτίσμα καί δημιούργημα, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

2) Ὅτι τό Πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔχει χρονικήν ἀρχήν ὑπάρξεως, ἥτοι ἀρχίζει νά ὑπάρχη ἀπό τήν ἐκ Μητρός γεννησίν του πρό 2003 ἐτῶν, δηλαδή, ὅτι εἶναι νεώτερος καί αὐτοῦ τοῦ Διαβόλου, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

3) Ὅτι τό Ἄρθρον τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τό ὁποῖον μᾶς διδάσκει:

«Καί εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ τόν Μονογενῆ, τόν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρό πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ Φωτός, Θεόν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο», ἀναφέρεται εἰς τόν ΥἱΟΝ καί ΛΟΓΟΝ καί ὄχι εἰς τόν Χριστόν, δηλαδή, ἐμφανίζει ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ, ὅπως ὁ Αἰρεσιάρχης Νεστόριος, ΕΝΑ πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ καί ΔΕΥΤΕΡΟΝ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

4) Ὅτι ναι μέν ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἀλλά πρό πάντων τῶν αἰώνων ἐγεννήθη ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ὁ Χριστός, καί πιστεύει ὅτι, «σφάλλουν Δογματικῶς ὅσοι τοποθετοῦν τόν Χριστόν εἰς τήν θέσιν τοῦ Ἀνάρχου Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ», ὡς ἂν ὁ Χριστός νά μήν εἶναι ὁ Μονογενῆς ΥἱΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

5) Ὅτι ὁ Χριστός ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΩΣ ΥΠΑΡΚΤΟΝ ΠΡΟΣ-

ΩΠΟΝ. Μόνον ὡς ΣΧΕΔΙΟΝ εἰς τήν Βουλὴν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἶναι προαιώνιος, ὅπως ὅλα τὰ κτίσματα καί δημιουργήματα ἦσαν εἰς τήν Βουλὴν τοῦ Θεοῦ προαιώνίως πρὶν δημιουργηθῶν, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

6) Ὅτι δέν δυνάμεθα νά πιστεύωμεν πὼς τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἶναι ΕΝ, ἐφ' ὅσον ἔχει δύο φύσεις, διότι τότε πίπτομεν εἰς τήν αἴρεσιν τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, ἀνακηρύσσων οὕτω ὅτι ὁ Χριστός ἔχει ΔΥΟ πρόσωπα, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

7) Ὅτι τό Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου ἀλλοιώθηκε κατά τήν Σάρκωσιν καί ἐτράπη ἀπό ΑΠΛΟΥΝ εἰς ΔΙΠΛΟΥΝ, διότι κάτι προσετέθη εἰς αὐτό καί «ἔγινε ἀλλοιώτικο», «διαφοροποιημένο», καί ἀπό μόνον ἄκτιστον ὅπου ἦτο ἐγένετο ὁμοῦ καί κτιστόν, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

8) Ὅτι τό ὄνομα «Χριστός» ἀναφέρεται καί ἀποδίδεται εἰς τήν ἀνθρωπίνην φύσιν καί ὄχι εἰς τόν ἀναρχον καί προαιώνιον ΥἱΟΝ καί ΛΟΓΟΝ τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

9) Ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός καί ὄχι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, διδάσκων οὕτω ὡς ὁ Νεστόριος ἑτεροπροσωπίαν Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί Χριστοῦ, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

10) Ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός καί ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάς, ὡς νά μήν εἶναι ὁ Εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ Χριστός, καί ὡς νά μήν ΤΑΥΤΟΥΡΓΗ μετά τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ Χριστός, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

11) Ὅτι τήν Ἐκκλησία τήν ὠκοδόμησεν ὁ Χριστός καί ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάς, διό καί ὁ Α. Δ. Κτενᾶς λέγει ὅτι, ὡς «φύλαξ τῆς Ὀρθοδοξίας, δέν θά ἐπιτρέψη τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νά περάσῃ εἰς τὰ χεῖρα τῆς Ἁγίας Τριάδος», ἐμφανίζων οὕτω τόν Χριστόν ὡς ἄλλο, τέταρτον, ἐξωαγιοτριαδικόν

καί ἐχθρικόν πρός τόν Θεόν πρόσωπον, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

12) Ὅτι «ἡ πίστις εἰς Χριστόν Προαιώ-
νιον ἀποτελεῖ τήν ρίζα τῆς Οἰκουμενιστικῆς
Αἵρέσεως», διό καί πρέπει νά πιστεύωμεν
ὅτι ἡ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, μὴ ὑπαρ-
χουσα πρό τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου,
ἤρξατο τοῦ εἶναι (δηλαδή ἄρχισεν ἡ ὑπαρ-
ξις τῆς), διὰ τῆς τροπῆς καί ἀλλοιώσεως ἦν
ὑπέστη ἡ Ὑπόστασις τοῦ Λόγου κατά τήν
Ἐνανθρώπησιν, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

Τῷ φρονοῦντι καί διακηρύσσοντι ἅπα-
ντα τά ἀνωτέρω καί ὅσα ἄλλα παρεμφερῆ
προέρχονται ἐξ αὐτῶν, ὡς θεηλάτῳ Θεοχορι-
στομάχῳ, Νεοχριστολόγῳ καί Οἰκουμενι-
στῇ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑ-
ΘΕΜΑ.

Τῷ Ἀρχαιρεσιάρχει, Ἐκκλησιομάχῳ
καί Νεοεκκλησιολόγῳ Οἰκουμενιστῇ Λά-
μπρῳ Διον. Κτενᾷ, τῷ μετὰ πάντων τῶν
Αἵρετικῶν ὄλων τῶν αἰῶνων συντασσο-
μένῳ κατά τῆς Ἀληθείας, τῷ ἐκμανέντι
κατά τῆς ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ
ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, τῷ φρο-
νοῦντι καί διακηρύσσοντι ἀμετανοήτως:

1) Ὅτι δέν ὑπῆρχε ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ
ΘΕΟΥ εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην καί ὅτι
«ὅστις πιστεύει πῶς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ
ὑπῆρχε πρό Χριστοῦ εἶναι ἐκ τοῦ διαβό-
λου», ἀρνούμενος οὕτω τήν Θεοπνευστίαν
τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί βλασφημιῶν «εἰς
τό Ἅγιον Πνεῦμα τό λαλήσαν διά τῶν Προ-
φητῶν», καθώς μᾶς διδάσκει τό Ἱερόν Σύμ-
βολον τῆς Πίστεώς μας, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

2) Ὅτι τά περὶ Ἐκκλησίας Ἀγγέλων καί
Ἐκκλησίας Πρωτοπλάστον καί Ἐκκλησίας
Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι καινοφανῆ καί
Προτεσταντικῆς πλάνης, (ΑΝΑΘΕΜΑ
τρῖς).

3) Ὅτι Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ δέν

συμπεριλαμβάνει τόν ἀόρατον ἀγγελικόν
κόσμον καί τοὺς Ἁγίους τῆς Θριαμβευού-
σης Ἐκκλησίας τῶν Οὐρανῶν, δηλαδή δέν
ἀποτελοῦν ἡ Θριαμβεύουσα καί ἡ Στρατευ-
ομένη τήν ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕ ΚΕΦΑ-
ΛΗΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ, (ΑΝΑΘΕΜΑ
τρῖς).

4) Ὅτι «Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ
ἀπρόσωπος ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ,
καί ὅτι εἶναι ὁμοούσιος ἡ Κεφαλή τῆς
Ἐκκλησίας μέ τό Σῶμα τῆς», ὅτι «ἡ Κεφαλή
τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ὁ Θεός ἀλλά ἕνα
κτίσμα», ἤτοι ἡ Κεφαλή (ὁ Χριστός) εἶναι
ἐν κτίσμα ὅπως εἶναι καί τά μέλη τοῦ Σώ-
ματος τῆς Ἐκκλησίας, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

5) Ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μόνον κτίσμα,
ἤτοι στερεῖται Θεϊκῆς Κεφαλῆς καί εἶναι
κενή τῶν Ἀκτίστων, Ἀγιαστικῶν, Θεϊκῶν
Ἐνεργειῶν, καί οὕτω δέν εἶναι Η ΑΓΙΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἡ ὁποία Ἀγιάζει
καί σώζει τά μέλη τῆς, ἀλλά εἶναι ὅπως ὄλαι
αἱ ἐκκλησῖαι τοῦ Ἀντιχριστοῦ καί Ἀθεοῦ
οἰκουμενισμοῦ μόνον κτίσματα, (ΑΝΑ-
ΘΕΜΑ τρίς).

6) Ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα τοῦ
Χριστοῦ καί Αὐτός εἶναι ἡ Κεφαλή Αὐτῆς,
ἀλλά Αὐτή δέν εἶναι ἠνωμένη μετὰ τοῦ
Προαιωνίου Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, δη-
λαδή ἡ Ἐκκλησία εἶναι τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι
τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ὡς ἂν ὁ Χριστός νά μῆν
εἶναι ὁ Μονογενῆς καί ὁμοούσιος ΥἱΟΣ τοῦ
Θεοῦ ἀλλά ἄλλος, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

7) Ὅτι ἡ «Ἐκκλησία σώζει διότι ἔχει
σάρκα καί αἷμα καί χρονικήν ἀρχήν, τά
ὁποία δέν τά ἔχει ἡ Ἁγία Τριάς», δηλονότι
δέν μᾶς σώζει ἡ Ἁγία Τριάς διότι δέν ἔχει
σάρκα καί αἷμα, ἀλλά ἡ Σωτηρία μας προ-
έρχεται ἐκ κτίσματος καί οὐχί ἐκ τοῦ Θεοῦ,
(ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

8) Ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ

Χριστός και ΟΧΙ ὁ ἄναρχος και ἄναρχος Θεός, και ὅτι ἀποτελεῖ Οἰκουμενιστικὴν Αἵρεσιν ἢ πίστις πὼς Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ προαιώνιος Θεός - Λόγος, ἢ ὅτι ἢ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Θεϊκὴ, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

Τῷ φρονοῦντι και διακηρύσσοντι ὅλα τὰ ἀνωτέρω και ὅσα ἄλλα δύνανται νὰ προέλθουν ἢ και προέρχονται και δημιουργοῦνται ἐξ αὐτῶν, ὡς ἀντιχριστῶ Ἐκκλησιολόγῳ, Νεοεκκλησιολόγῳ, Πνευματομάχῳ, Σωτηριολόγῳ, Ἀρχιαιρεσιάρχη και Οἰκουμενιστῇ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

Τῷ Ἀρχιαιρεσιάρχει, Ἀντιθέῳ Οἰκουμενιστῇ Θεολόγῳ και Τριαδομάχῳ Λάμπρῳ Διον. Κτενᾶ, τῷ συντασσομένῳ μετὰ τῶν Ἀντιχριστῶν πάντων τῶν αἰώνων, τῷ κατ' αὐτῆς Αὐτῆς τῆς Ἁγίας Ὁμοουσίου, Ζωοποιοῦ, Ἀδιαιρέτου και Ταυτουργούσης Τριάδος μαινομένῳ, τῷ φρονοῦντι και διακηρύσσοντι ἀμετανοήτως:

1) Ὅτι «τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ᾠκοδόμησε ὁ Χριστός και ὄχι ἢ Ἁγία Τριάς, και τοι ἢ Ἁγία Τριάς ταυτουργεῖ», και λέγοντι, ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὁποίαν ᾠκοδόμησε ὁ Χριστός προσπαθοῦν νὰ τὴν παρουσιάσουν ὡς κτίσμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀρνούμενος οὕτω ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος και ὅτι ταυτουργεῖ μετὰ τοῦ Πατρὸς και τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, παρουσιάζων Αὐτόν ὡς ἄλλο, τέταρτον, ἐξωαγιωτριαδικόν πρόσωπον, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

2) Ὅτι καταβάλλεται, ὡς διακηρύσσει, μεγάλη προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν Οἰκουμενιστῶν (οἰκουμενιστὰς θεωρεῖ τοὺς ὀρθοδόξως πιστεύοντας), νὰ παρακαμφθῇ ὁ Χριστός με τὸ νὰ περάσῃ ἢ Ἐκκλησία τοῦ Θεοανθρώπου εἰς τὰ χέρια τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλὰ ὁ Χριστός δέν παραιτεῖται ἀπὸ

Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀντιπαράτασσω οὕτω πρὸς τὴν Ἁγίαν Τριάδα τὸν Χριστόν ὡς Ἀντιχριστόν, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

3) Ὅτι ἢ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι θεϊκὴ, και ὅτι ἀποτελεῖ σατανικὴν προσπάθειαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ νὰ υἱοθετηθῇ και ἀπὸ ἡμᾶς ἢ αἵρεσις ὅτι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεός, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

4) Ὅτι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός και ΟΧΙ ὁ ἄναρχος Θεός, και ὅτι εἶναι λαοπλάνος ὁποῖος κηρύττει ἐσκεμμένα τὸν Χριστόν ὡς Θεόν, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

5) Ὅτι «ἢ Ἐκκλησία σώζει διότι ἔχει σάρκα και αἷμα και χρονικὴν ἀρχὴν, τὰ ὁποῖα δέν τὰ ἔχει ἢ Ἁγία Τριάς», ὑποκρύπτων οὕτω ἀφ' ἑνὸς τὴν Βλασφημίαν ὅτι δέν σώζει ἢ Ἁγία Τριάς και ἀφ' ἑτέρου τὴν Αἵρεσιν τοῦ Βαρλαάμ τοῦ Καλαβροῦ ὅτι σώζει τὸ κτίσμα, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

6) Ὅτι τὸ Προαιώνιον Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ και Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐτράπη και ἠλλοιώθη κατὰ τὴν Ἐνανθρώπησιν εἰς τὸ μὴ προαιώνιον πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δηλαδὴ ἢ Ἐνσάρκωσις ἠλλοίωσε τὴν ἀναλλοίωτον Ἁγία Τριάδα, και ἀπὸ Τριάδα, κατὰ τὸν Κτενᾶ ἐγινε ἔκτοτε ΔΥΑΔΑ (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

7) Ὅτι ἢ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ προέκυψεν ἀπὸ τὴν τροπὴν και ἀλλοίωσιν τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἢ Ὑπόστασις τοῦ Λόγου κατὰ τὴν Ἐνανθρώπησιν, οὕτω δέ κηρύττων τρεπτόν τὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, τοῦτέστιν Υἱόν τρεπτοῦ Πατρὸς, ἐξ Οὗ ὁμοουσίως μόνον τρεπτόν Πνεῦμα δύναται νὰ ἐκπορευθῇ, ὅπερ ἔστι Τριάς τρεπτή και οὐχὶ Τριάς Ἁγία, Ἀναλλοίωτος και Ὑπεραπλουστάτη, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

8) Ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ὁ Προαιώνιος ἐτράπη εἰς Χριστόν μὴ προαιώνιον, ὅπερ ση-

μαίνει ὅτι ἡ Προαιώνιος Ἁγία Τριάς ἐμειώθη καὶ ἔγινε Δυάς, (ΑΝΑΘΕΜΑ τρίς).

Τῷ φρονοῦντι καὶ διακηρύσσοντι πάντα τὰ ἄνωτέρω καὶ ὅσα ἄλλα δύνανται νὰ προέλθουν ἐξ αὐτῶν, ὡς σκολιοτάτῳ νιῷ γεένῃς, ὡς δολίῳ στρεπτοδίκῃ καὶ στυγνῷ Τριαδομάχῳ, Θεομάχῳ καὶ Οἰκουμενιστῇ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

Τῷ Φρονοῦντι καὶ Διακηρύσσοντι ὅτι ὁ Χριστὸς Δέν εἶναι Προαιώνιος, ἀλλὰ ἔν πρόσφατον ὄν, ἐν Κτίσμα, τουτέστιν μὴ Θεός Ἐναρχος καὶ Προαιώνιος, οὕτω δέ Διδάσκοντι ὅτι τό Ἅγιον Ποτήριον Δέν περιέχει τό Θεοῦπόστατον καὶ Πανάγιον Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ τοῦ ΥἱΟΥ καὶ ΛΟΓΟΥ τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, ἀλλὰ περιέχει ἔν ἀπλοῦν κτίσμα, Μὴ μετουσιωθέν, Μὴ μεταβληθέν εἰς Λατρευτόν καὶ Ὁμόθεον Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ τοῦ Ἀληθινοῦ ΘΕΟΥ ἡμῶν, καὶ Μὴ Δυνάμενον Σωτηρίαν Παρέχειν, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

Τῷ ὡσαύτως πάντα τὰ ἄνωτέρω φρονοῦντι καὶ κηρύσσοντι, τῷ τῆς Ἀληθείας διαστροφῇ καὶ ἐν σαρκὶ δαίμονι, τῷ διασαλεύσαντι πᾶν Τριαδολογικόν, Χριστολογικόν, Ἐκκλησιολογικόν, Σωτηριολογικόν καὶ παρά Θεοῦ ἀποκαλυφθέν Σωτήριον Δόγμα, τῷ ἐσχάτῳ ψυχοκτόνῳ νιῷ τῆς ἀπολείας, καὶ πᾶσι τοῖς Κληρικοῖς, Μοναχοῖς καὶ Λαϊκοῖς, τοῖς ὁμοφρονοῦσι καὶ ἀποδεχομένοις τὰς ἄνωτέρω βδελυράς, σιχαμεράς βλασφήμους, Ἀντιεκκλησιαστικάς, Ἐκκλησιομαχικάς, Θεοχριστομαχικάς καὶ Τριαδομαχικάς, Ἀντιχρί-

Στιγμιότυπον ἀπό τήν παράδοσιν εἰς τό πῦρ καὶ τό Αἰώνιον ΑΝΑΘΕΜΑ τῶν Αἵρετικῶν καὶ Οἰκουμενιστικῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ἀρχιεπιστάρχου καὶ Οἰκουμενιστοῦ Λάμπρου Δ. Κτενᾶ καθὼς καὶ τοῦ ἰδίου, εἰς τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας μετὰ τήν ἀνάγνωσιν τοῦ Συνοδικοῦ καὶ ἐντός τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἐνώπιον Κλήρον καὶ λαοῦ.

στους, Ἀντιθέους, Χιλιαστικάς, Σατανικάς καὶ Οἰκουμενιστικάς Αἵρέσεις, καὶ ὅσας ἄλλας παρεμφερεῖς προέρχονται ἢ δύνανται νὰ προέλθουν ἐξ αὐτῶν, ὡς ἀποβεβλημένοις τῆς τοῦ ΘΕΟΥ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ὡς ἀποτετμημένοις ἐκ τοῦ Ζωηφόρου Σώματος τοῦ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ, ΑΚΤΙΣΤΟΥ, ΑΝΑΡΧΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ, ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΤΟΥ ΤΑΥΤΟΥΡΓΟΥΝΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ καὶ ὡς κεχωρισμένοις τῆς τὰ πάντα εἰς ΕΝ καλούσης Ζωαρχικῆς, Ζωοποιοῦ, Ὁμοουσίου, Ὑπερουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Ὑπεραγίας Τριάδος, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

Ἐν τῷ τέλει εὐχόμεθα ὅπως ἡ Χάρις τοῦ ΚΥΡΙΟΥ καὶ ΘΕΟΥ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ ΘΕΟΥ καὶ ΠΑΤΡΟΣ καὶ ἡ ΚΟΙΝΩΝΙΑ τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙῆ μετὰ πάντων ἡμῶν, στηρίζουσα ἡμᾶς εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ Ὁμολογίαν, ἣν παρελάβομεν παρά τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων καὶ φωτίζουσα τόν πεπλανημένον Αἰρεσιάρχη Λάμπρον Διον. Κτενᾶν καὶ τοὺς ὁμόφρονας αὐτοῦ, ὅπως Ἀποπτύσουν, Ἀποκηρύξουν, Καταδικάσουν καὶ Ἀναθεματίσουν πάσας τὰς ἄνωτέρω Ἀντιχρίστους καὶ Οἰκουμενιστικάς Αἵρέσεις καὶ ἐν μετανοίᾳ προσέλθουν καὶ ἐνταχθοῦν ὡς μέλη εἰς τὴν ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

ΑΜΗΝ !

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΩΝ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΕΤΟΥΣ 2004

Εἰς τό παρόν τεύχος καταχωροῦνται συμπληρωματικά στοιχεῖα καί φωτογραφικά στιγμιότυπα ἀπό τά ἐγκαίνια τά ὁποῖα ἐτελέσθησαν κατά τούς παρελθόντας μῆνας Ἰούλιον καί Νοέμβριον τοῦ 2004, καί δέν κατεχωρήθησαν, λόγω ἐλλείψεως χώρου.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ

τοῦ Ἱ.Ναοῦ Ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς, εἰς Δίβρην Λαμίας, τήν 22αν Ἰουλίον 2004 ἡμέραν Τετάρτην.

Τά Ἅγια Λείψανα ἐπί τοῦ τραπεζίου μετά τήν πρώτην περιφοράν γύρωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἄλλα στιγμιότυπα ἀπό τās ἄλλας δύο περιφοράς τῶν Ἱερῶν Λειψάνων γύρωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

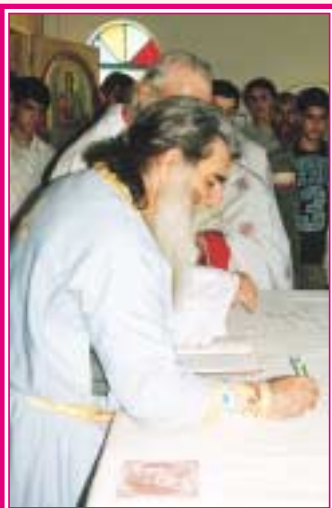
Η επίχυσις τῶν ἀρωμάτων μετὰ τῆς κηρομασί-
χης καί ἡ ἐπικάλυψις τῶν Ἁγίων Λειψάνων μετὰ
τὴν Κατάθεσίν των εἰς τὴν Ἁγίαν Τραπέζαν.

Ἡ τοποθέτησις τῆς Ἁγίας Τραπέζης μετὰ τὴν Κα-
τάθεσιν τῶν Ἁγίων Λειψάνων.

Ἡ στιγμή τῆς καταθέσεως τῶν
Ἱερῶν Λειψάνων εἰς τὸν κίονα
(κολώνα) τῆς Ἁγίας Τραπέζης.

Ὁ παν/τος Ἀρχ. π. Εὐθύμιος Ἐπιφανίου,
ὑπογράφει εἰς τὸ Κατασάρκιον ἐν ᾧ ἀναγρά-
φεται τὸ Ὑπόμνημα τῶν Ἐγκαινίων καί ἵνα
μνημονεύεται μετὰ τῶν πατόρων αἰώνως.

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολί-
της κ. Χρυσόστομος χροίει δι'
Ἁγίου Μύρου τὸν Ἱερόν Ναόν.

Γενική ἀποψις τῆς Ἱ. Μονῆς τῆς Ἁγίας Μαρίας
τῆς Μαγδαληνῆς καί τοῦ ὁμώνυμου Ἱ. Ναοῦ
αὐτῆς εἰς ὃν ἐτελέσθησαν τὰ Ἐγκαινία.

Αἱ δύο ὄψεις τοῦ ἀμνηστικοῦ ἐνθymiοῦ τῶν
Ἐγκαινίων τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς
Μαγδαληνῆς μετὰ τὸ ἱστορικόν τοῦ ἐγκαινιασμοῦ.

Φορητή εἰκὼν (2.50x1.50 μ.) εἰκονίζουσα τὰς τρεῖς προστάτιδας Ἁγίας τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίας Μαγδαληνῆς, τὴν Ἁγίαν Μαγδαληνήν, τὴν Ἁγίαν Μαρίναν καὶ τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην Χρυσοβαλάντου μετὰ τῆς Θεοτόκου Βρεφοκρατούσης καὶ τοῦ κτίτορος τῆς Ἱ. Μονῆς Γέροντος Ἀρχιμ. π. Μιγᾶ Βρεττοῦ προσφέροντος εἰς Αὐτὴν ὁμοίωμα τῆς Ἱ. Μονῆς. Δεξιὰ τῆς εἰκόνος ὁ μακαριστὸς Ἀρχιμ. π. Μιγᾶς καὶ ὁ τάφος του, ὅστις εὐρίσκεται ἐμπροσθεν τοῦ Ἱ. τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.

ΕΤΕΡΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ

**τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἀρχαγγέλων εἰς Μεσορράχην Λαρίσης
τὴν 8ην Νοεμβρίου 2004, ἡμέραν Κυριακὴν.**

Ἡ ἐξωτερικὴ ἄποψις τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ εἰς Μεσορράχην Λαρίσης ὅστις ἐγκαινιάσθη τὴν 8.11.2004.

Ἀπὸ τὴν τοποθέτησιν τῶν ἀρωματικῶν ὑλικῶν τῶν ἐγκαινίων εἰς τὴν χύτραν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως.

Αἱ δύο ὄψεις τοῦ ἀναμνηστικοῦ ἐνθυμίου τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀρχαγγέλων μετὰ τὸ ἱστορικόν του ἐγκαινιασμοῦ.

Ἡ περιφορὰ τῶν ἁγίων λειψάνων ἐξῶθεν τοῦ ναοῦ ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσ/νίκης κ.κ. Χρυσοστόμου.

Έτερον στιγμιότυπον τῆς περιφορᾶς τῶν ἁγίων Λειψάνων.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μετὰ τῶν Ἁγίων Λειψάνων ὅπου ἀναγινώσκεται ἡ σχετικὴ εὐχὴ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως.

Στάσις καὶ ἀναγνώσματα ἔμπροσθεν τοῦ Ναοῦ κατὰ τὴν περιφορὰν τῶν Ἁγίων Λειψάνων.

Ὁ Ἀρχιερεὺς βαστάζων τὰ Ἁγ. λείψανα ἐπὶ τοῦ Ἁγ. Δισκαρίου εἰσέρχεται εἰς τὸν Ἱ. Ναόν ψάλλον: «Ἄρατε πύλας οἱ Ἀρχοντες ὑμῶν καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης»

Ὁ ἀρχιερεὺς τοποθετεῖ τὴν λειψανοθήκην μετὰ τὰ Ἁγία Λείψανα εἰς τὸ «φυτόν» τῆς Ἁγίας Τραπέζης.

Ὁ Ἀρχιερεὺς καλύπτει τὴν λειψανοθήκην μετὰ τὰ Ἁγία Λείψανα, ἐπιχέων τὴν ρευστὴν κηρομαστὴν ἀναμεμιγμένην μετὰ τῶν ἀρωμάτων.

Ἡ πλῦσις τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς καὶ κατόπιν ἡ χροΐσις αὐτῆς δι' Ἁγίου Μύρου.

Ἡ πλῦσις τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς καὶ ἡ τοποθέτησις τοῦ Κατασαρχίου ἐπ' αὐτῆς.

Ἐτερον στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πλῦσιν τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς.

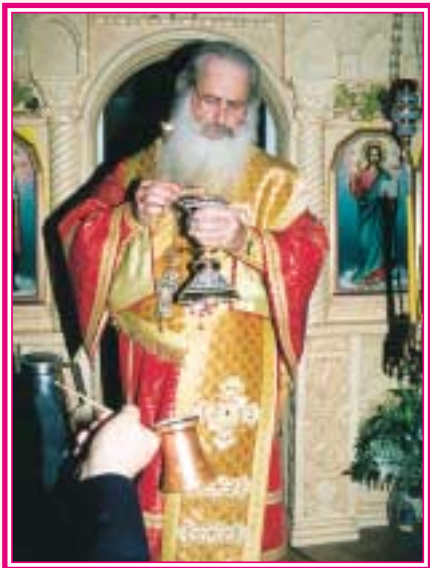
Τὸ κατασάρχιον μέ τὸ περί τῶν ἐγκαινίων ΥΠΟΜΝΗΜΑ δηλαδή τὸ σύντομον ἱστορικόν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ποῖα Ἅγια Λείψανα κατετέθησαν, ὑπὸ ποίου Ἀρχιερέως καὶ πότε.

Ἡ Ἅγια Τράπεζα στολισμένη μετὰ τὸν ἐγκαινιασμόν της εἰς τὴν ὁποίαν Ἅγιος Ἄγγελος θά εὐρίσκειται φύλαξ ἑσαεὶ.

Ὁ Ἀρχιερεὺς χροΐει τὸν Ἱ. Ναόν δι' Ἁγίου Μύρου.

Ο Άρχιερέυς ανάπτει τήν κανδύλαν ή όποία θά τεθή επί τής Άγίας Τραπέζης και θά καιή συνεχώς.

Ο Άρχιερέυς μετά τήν τέλειση τών έγκαινίων έν ώρα Θείας Λειτουργίας θυμιών τόν λαόν.

Είς τό τέλος, όλιγόλεπτος όμιλία υπό του Άρχιερέως περί τής ανάγκης ίδρύσεως Ίερών Ναών λόγω τών έμφανιζομένων αντιχριστιαν αϊρέσεων.

Η άποκάλυψη τής πλακόσ, ή όποία εύρίσκεται έντοιχισμένη πρό τής εισόδου του Ί. Ναού και είς τήν όποίαν αναφέρεται τό ιστορικό του Ί. Ναού και τών εγκαινίων αυτού.

Άριστερά και μέσον: Η έντοιχισμένη πλάκα ή όποία εύρίσκεται πρό τής εισόδου του Ί. Ναού και είς τήν όποίαν αναγράφεται τό ιστορικό άνοιχοδομήσεως του Ίερου Ναού και τών εγκαινίων αυτού.

Δεξιά: ή εικόνη τής συνάξεως τών ούρανιων ταγματών είς τήν όποίαν εικονίζεται και ό Θεός Πατήρ, τό Πανάγιον Πνεύμα και ό Χριστός. Ήτοι, ή Παναγία Τριάς, ή ΠΡΩΤΗ ΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τής ΘΡΙΑΜΒΕΟΥΣΗΣ. (Φορητή εικόνη του 18ου αϊώνος, είς τόν ναόν τής νήσου Χάλκης, είς Κων/πολιν).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΠΕΡΙΤΟΜΗΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἡ κατά σάρκα Περιτομή τοῦ **Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**, τέμνει ἀφ' ἑνὸς τὸν χρόνον διὰ τῆς Παρουσίας τῆς ἀχρόνου καὶ Ἀτρέπτου καὶ Ἀναλλοιώτου Ὑποστάσεως τοῦ Λόγου, βεβαιώνει ἀφ' ἑτέρου τὴν πραγματικότητα τῆς σαρκός, ἣν ὁ ἄχρονος Λόγος προσέλαβεν ἐν χρόνῳ. Ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς Ἰουδαίους συγγένειαν τοῦ Δεσπότη μαρτυρεῖ καὶ τὴν πλήρωσιν τοῦ Νόμου ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου ἐπισφραγίζει.

Ὁ ὀκταήμερος **κατὰ τὴν Μητέρα**, γένους Δαβίδ, ὡς πρὸς τὸ ἐνυπόστατον καὶ **Θεοῦ-πόστατον ἀνθρώπινον πρόσλημμα**, καὶ **Ἀγενεαλόγητος**, Ἐναναρχος καὶ Προαιώνιος **κατὰ τὸν Πατέρα**, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ Θεός ἀληθινός, ὡς πρὸς τὴν **Ἀχρόνως Γεννηθεῖσαν Ὑπόστασιν**, **τῇ ἰδίᾳ Θεοῦποστάτῳ Σαρκί** καταδεχόμενος τομὴν, καταπαύει τὴν σαρκικὴν περιτομὴν καὶ εἰσάγει τὴν ἀληθινὴν, τὴν ἀχειροποίητον καὶ διαιωνίζουσαν, ἥς τὸ κάλλος ἔσωθεν, καὶ ἡ λαμπρότης ἄνωθεν, καὶ τὸ φέγγος ἐκ τῆς μελλούσης ὀγδόης καὶ ἀνεσπέρου ἡμέρας τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, τῆς ὄντως Κυριακῆς καὶ ἀμεθέκτου ἀμαρτίας.

Τὸ παλαιὸν καινοῦται καὶ τὸ σημεῖον τῆς Διαθήκης ἦν ὁ ἐν Τριάδι Θεός διέθετο πρὸς τὸν λαόν Αὐτοῦ μετατίθεται. Ἀντὶ τῆς ἀλόγου σφραγίδος ἐν τῷ σώματι, ἡ πνευματικὴ δωρεὰ ἐν τῇ ψυχῇ. Ἀντὶ τῆς ἀκροβυστίας, ὁ τομώτερος πάσης μαχαίρας φόβος Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ, ὁ περιτέμνων πᾶν ἀντίθεον φρόνημα. Ἀντὶ κραυγῆς καὶ αἵματος, ὁ ἁγιασμός ψυχῆς καὶ σώματος, **εἰς μέθεξιν ζωῆς αἰωνίου, εἰς τὴν κατ' ἐνέργειαν θεῖαν μετουσίαν, εἰς τὴν κατὰ Χάριν Θεώσιν**, ἦν ὁ πρό ἡμῖν χρόνος εὐκαιρον ποιεῖται.

Τὸν προκείμενον χρόνον, ὡς καιρὸν τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ προσλάβωμεν. Τὸν προκείμενον ἐνιαυτὸν, χρηστότητι καὶ ἀρετῇ στεφανώσωμεν. Τὸ προκείμενον ἔτος, αἰωνίου Βασιλείας εἰσοδὸν ποιήσωμεν. Κλήσεως γάρ οὐρανόθεν διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἠξιώθημεν, ὅπως **συμβασιλεύσωμεν τῷ Προαιώνιῳ, Ἀνάρχῳ, Ἀΐδιῳ καὶ Ἀδιαδόχῳ Βασιλεῖ, τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, ᾧ ἡ Δόξα καὶ τὸ κράτος ἀμερίστως σὺν Πατρὶ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς ἀτελετητῶς αἰῶνας τῶν αἰώνων.** Ἀμήν.

**Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Ο.
ΕΠΙ Τῷ ΝΕῷ ΠΟΛΙΤΙΚῷ ΕΤΕΙ
ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ
ΤΗΝ ΚΑΤ' ΑΜΦῶ ΥΓΕΙΑΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΠΑΣΑΝ ΕΞ ΥΨΟΥΣ
ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΘΕΙΑΝ ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΘΕΙΟΝ ΦΩΤΙΣΜΟΝ ΚΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΨΥΧΗΣ ΤΕ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΚ ΤΟΥ
ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΗΤΟΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ΠΡΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΝ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ
ΔΟΞΑΝ ΘΕΟΥ.**

80 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ, 1924-2004

ΑΠΟΣΧΙΣΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΘΕΟΥ ΕΒΡΑΙΟΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

«Οί δέ Σχισηματικοί Σχισηματοαιρετικοί εἰσὶ»
«Τό Σχίσμα κακῶς διαμενόν γίνεται ΑΙΡΕΣΙΣ ἢ καταφέρεται εἰς ΑΙΡΕΣΙΝ»

(Βλέπε ὑποσημείωσιν εἰς Α' Καν. Μεγ. Βασιλείου, Πηδάλιον, σελίς 589)

Διόρθωσις: Εἰς τό τεύχος ὑπ' ἀριθμ. 11, εἰς τήν σελίδαν 8 ἀναγράφεται κατά λάθος ἡ λέξις «Οἰκουμενιστικῶν» ἀντί τοῦ ὀρθοῦ «Οἰκουμενικῶν», ὡς τοῦτον εὐκόλως συνάγεται ἐκ τῶν συμφραζομένων καί ὡς ὁ ἀναγνώστης καλοπίστως τό ἐννοεῖ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ τεύχους 11 καί τέλος)

Εἰς τά προηγούμενα τεύχη τοῦ περασμένου ἔτους 2004 ἐδημοσιεῦσαμεν ὀρισμένα ἄρθρα περὶ τοῦ **Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ** ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 80 ἐτῶν ἀπὸ τῆς παρανόμου καί ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ φράγκικου παπικοῦ ἡμερολογίου, 1924-2004, εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα καὶ ἀλλαχού. Εἰς τό παρόν ἄρθρον θά παραθέσωμεν τά πραγματικά αἴτια τά ὁποῖα ὠδήγησαν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, ὅπως αὐτό φαίνεται καί ἐκφράζεται ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς πρωτεργάτας τῆς ἀλλαγῆς ταύτης.

Ἡ ἀποφράς ἡμέρα τῆς ἀλλαγῆς ἢ μάλλον τῆς διαρέσεως ἐγένετο **τὴν 10ην Μαρτίου 1924** ἡμέραν Κυριακὴν. Πρὸ τῆς ἀλλαγῆς ὁμως προηγήθησαν συσκέψεις, συνέδρια, συμβούλια, παρασκήνια καὶ ἐνέργειαι σκοτεινῶν προσώπων, τά ὁποῖα «ἐδοῦλεψαν» ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διὰ τὴν ἀλλαγὴν καὶ ἐπιβολὴν τοῦ διαβοήτου παπικοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου.

Περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἔχουν γραφῆ δεκάδες τόμοι καὶ χιλιάδες ἄρθρα καὶ βιβλία τῶν ὁποίων καὶ μόνον ἡ βιβλιογραφία θά ἀπετέλῃ ἕναν ὀλόκληρον τόμον.

Δι' αὐτό εἰς τό παρόν ἄρθρον θά ἀναφερθῶμεν μόνον εἰς τὰς τελευταίας προηγηθεῖσας ἐνεργείας τοῦ ἐβραϊοσιωνιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται ὀπισθεν αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς καὶ ὁ ὁποῖος κινεῖ καὶ κατευθύνῃ τά ἡνία

καὶ τά νήματα ἐπὶ 150 περίπου ἔτη, ἀπὸ τό 1845 περίπου μέχρι καὶ σήμερον.

Πρὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου προηγήθησαν, ὡς προαναφέρθη, παρασκηνακῶς ὀρισμένοι ἐνέργειαι καὶ διαβουλεύσεις, αἱ ὁποῖαι κατεσκευάσθησαν εἰς τά σκοτεινά ἄντρα τῶν Σατανικῶν Μασσωνικῶν Στοῶν τοῦ Ἑβραϊοσιωνισμοῦ. Τά σημαντικώτερα ἐξ αὐτῶν τά ὁποῖα καὶ ἦλθον ἐξ ἀδηρίτου ἀνάγκης εἰς τὴν δημοσιότητα ἦσαν:

1) Ἐνα Συνέδριον εἰς τὴν Εὐρώπην τό 1910, τό ὁποῖον καθώρισεν τὴν διεθνή αὐτὴν κίνησιν μετὰ τὴν ὀνομασίαν **ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ἢ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ**.

2) Ὁρισμένοι διαβουλεύσεις μυστικῶν συναντήσεων εἰς Ἀγγλίαν, Ὁλλανδίαν, Γερμανίαν κ.λπ. διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

3) Ἡ Οἰκουμενιστικὴ καὶ Ἀντίχριστος Ἐγκύκλιος τοῦ **1920** ἡ ὁποῖα ἐξεδόθη ἀπὸ τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ ὁποῖα ἀπετέλεσε καὶ ἀποτελεῖ τὸν **Καταστατικόν Χάρτην** τῆς σατανικῆς κινήσεως τοῦ Ἀθέου καὶ Ἀντιχριστοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἰς τὴν Αἰρετικὴν αὐτὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920 ἀποκαλοῦνται αἱ Ἀντίχριστοι Αἰρέσεις τοῦ Παπισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ, ὡς «**Ἐκκλησιαί Χριστοῦ, σύσσωμοι καὶ συγκληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν**».

Εἰς τὴν σατανικὴν ἰδίαν Ἐγκύκλιον, τοῦ

1920, υπάρχουν (11) άρθρα, διά τῶν ὁποίων καθορίζεται ὁ τρόπος ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ἀντιχριστῶν αἰρέσεων.

Ἐπί πλέον ἀναφέρεται ὅτι πρέπει νά ἐφαρμοσθῆ ἓνα ἐνιαῖον Ἡμερολόγιον πρὸς ταυτόχρονον ἐορτασμόν ὄλων τῶν ἐορτῶν μετὰ τῶν ἀντιχριστῶν ἐκκλησιῶν τοῦ παπισμοῦ καὶ προτεσταντισμοῦ. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐν λόγῳ αἰρετικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 ἐπεκυρώθη δύο φορές εἰς τὰς ἐν Ρόδῳ καὶ Πάτμῳ λεγομένας πανορθόδοξους συνόδους τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ Σχισματοαιρετικῶν Νεοημερολογιτῶν κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1960. Αὐτὴ ἡ ἐγκύκλιος κατευθύνει τὴν κίνησιν τοῦ Ἀντιχριστοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

4) Ἡ πρώτη ἐφαρμογὴ τῆς σατανικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 ἦτο ἡ σύγκλησις τοῦ Ληστρικοῦ καὶ Αἰρετικοῦ Συνεδρίου τοῦ 1923 Μάϊος - Ἰουνίος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμασσῶνου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη. Εἰς τὸ Ληστρικὸν Συνέδριον αὐτό, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν πανορθόδοξον, δέν συμμετεῖχε κανένα Πατριαρχεῖον, οὔτε οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Σύνεδροι ἦσαν ὁ Μασσῶνος Μελέτιος καὶ Ἀγγλικοὶ Προτεστάνται. Αὐτοὶ ἀπεφά-

σισαν διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου **καὶ ὄχι** ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ὄρθόδοξος Ἐκκλησία εἶχε καταδικάσει ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΕΙ καὶ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙ κάθε ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου.

5) Ἡ Οἰκουμενιστικὴ Ἐβραϊσιωνιστικὴ καὶ Μασσωνικὴ εἰσαγωγὴ τοῦ Νέου Παπικοῦ, Φράγκικου Ἡμερολογίου, μέ τὴν ἐπιβολὴν τῆς Δικτατορίας τοῦ Παγκάλου κατὰ τὸ 1924, τὴν 10ην Μαρτίου.

Αὐτὴ εἶναι ἐν περιλήψει ἡ ὅλη Οἰκουμενιστικὴ καὶ Σιωνιστικὴ ἐνέργεια διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου τὸ 1924.

Ἡ πράξις αὐτὴ δέν εἶναι ἐνέργεια τῆς Ὄρθόδοξου Ἐκκλησίας τοῦ ΘΕΟΥ ἀλλὰ τῶν Ἐβραϊομασσωνικῶν καὶ Σιωνιστικῶν Στοῶν τῶν Προδρόμων τοῦ Ἀντιχριστοῦ ἦτοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Σατανᾶ, ἡ ὁποία προετοιμάζει τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἀντιχριστοῦ. Καὶ ὅσοι εὐρίσκονται εἰς τὴν οἰκουμενιστικὴν κίνησιν αὐτὴν ἐργάζονται εἴτε τὸ θέλουν εἴτε ὄχι ὑπὲρ τοῦ Ἀντιχριστοῦ.

Ἔσοι ἀνησυγεῖτε ἐξέλθετε πάραυτα ἀπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν - Οἰκουμενισμὸν!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ Ἡ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ Ε.Ε.

Τὸ προπαθὲν νέον Εὐρωπαϊκὸν καὶ οὐσιαστικῶς «Ἐβραϊκὸν Σύνταγμα» διὰ τὴν Ε.Ε. ἀπέρριψαν εὐτυχῶς δύο ἢ τρία κράτη τῆς Εὐρώπης. Καὶ λέγομεν εὐτυχῶς διότι ἡ Ε.Ε. ἀποτελεῖ μίαν ἄλλης μορφῆς Στυγνὴν Δικτατορίαν ἡ ὁποία προσθεῖ τὰ Ἐβραϊοσιωνιστικὰ σατανικά σχέδια διὰ τὴν δημιουργίαν ἐνός Παγκοσμίου Ἐβραϊκοῦ Κράτους, τοῦ κράτους τοῦ Ἀντιχριστοῦ.

Συμφώνως μέ δημοσιεύσεις καθημερινῶν ἐφημερίδων τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων κρατῶν τῆς Εὐρώπης ἀναφέρεται ὅτι **τὸ 90% τῶν πολιτῶν ἀγνοοῦν τελείως αὐτὸ τὸ νέο Σύνταγμα εἰς τὸ σύνολόν του καὶ εἰς τὰ ἄρθρα του.**

Τὸ τραγικὸν εἰς τὴν ὅλην αὐτὴν ἀπάτην εἶναι ὅτι ἡ δύστιχος καὶ ταλαίπωρος Ἑλλάς ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὰς **Κυβερνημένας ἔξωθεν** κυβερνήσεις τῆς, ὅπως ἀποδεχθῆ καὶ ὑπογράψῃ πρῶτη αὐτὸ τὸ Ἐβραϊκὸ Σύνταγμα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ταλαίπωρος ἔθνικὴ μας ΑΒΟΥΛΙΑ.

Κατὰ τὰ ἄλλα ὑπάρχει **«Δημοκρατία»** τῆς Ἐβραϊοσιωνιστικῆς Διεθνοῦς Στυγνῆς Δικτατορίας!!!

Ταλαίπωρη Ἑλλάς ἕως ποτε θά σύρρεσαι ἀλυσσοδεμένῃ πίσω ἀπὸ τὸ ἄρμα τοῦ Διεθνoῦς Ἐβραϊοσιωνισμοῦ;

Ἀλήθεια ποτε θά ξυπνήσουν οἱ λαοὶ νά ἀποτινάξουν τὴν παγκόσμιον Ἐβραϊοσιωνιστικὴν Ἀράχνην ἡ ὁποία περισφίγγει θανάσιμα τὴν ἀνθρωπότητα;

Ἄς μὴν ξεκοῦμε ὅτι, **«Λαοὶ ποῦ δέν θέλουν νά Κυβερνηθοῦν ἀπὸ τὸν Θεόν Κυβερνῶνται ἀπὸ Σατανικούς Τυράντους».**

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΙΕΡΑΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΝΑΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἀπὸ τὴν Χριστουγεννιάτικην ἐκδήλωσιν τῶν μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τοῦ Ἱ.Ν. Ἀγ. Γεωργίου Θεσ/νίκης κατὰ, τὴν ὁποίαν οἱ μαθηταὶ ἀπήγγειλαν σχετικὰ ποιήματα καὶ ἑψάλλον Χριστουγεννιάτικους ἕμνονς. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνονται ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσ/νίκης κ.κ. Χρυσόστομος, οἱ Κατηχητῆρες κ. Γεωργία Πεχλιβανίδου καὶ κ. Ἄβα Ἀλεξοπούλου, καθὼς καὶ οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὴν ἐκδήλωσιν μαθηταὶ.

Η ΑΓΙΑ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους ἀριθμ. 12

Εἰς τό προηγούμενον τεύχος Νοεμβρίου Δεκεμβρίου 2004, ἐπαρουσιάσαμεν ἄρθρον περὶ τῆς Ἁγίας Γλώσσης τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Τό θέμα τοῦτο εἶναι τεράστιο καθὼς αἱ σατανικαὶ σκοτεινὰ δυνάμεις ἀπεργάζονται τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως.

Ἐν ἐκ τῶν χιλιάδων μέσων τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν αὐταὶ εἶναι καὶ ἡ κατάργησις τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ἥτοι ὁ «ἀποκεφαλισμός» ὄλων τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν.

Ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ συνεχίσῃ νὰ ὑπάρχῃ ἓνα δένδρον τοῦ ὁποίου ἐκκόπτονται αἱ ρίζαι, ἄλλο τόσον δύναται νὰ συνεχισθῇ ἡ ὑπαρξις τοῦ Ἔθνους μας, ἐάν καταργηθῇ ἡ Ἀρχαία Μητροικὴ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα τῆς Φυλῆς μας.

Ἀνεφέρθημεν σχετικῶς εἰς τό προηγούμενον τεύχος τοῦ «Κ.Ε.Ο.» ἀρ. 12, εἰς τό ἱστορικόν τῆς ἀντιδράσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τό περὶ τῆς **Μεταφράσεως** τοῦ Εὐαγγελίου θέμα, τό 1901, μετὰ γνωστὰ **«Εὐαγγελικά»** κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς Καινῆς Διαθή-

κης εἰς μετάφρασιν.

Τό γεγονός αὐτό ἀπετέλεσεν αἰτίαν νὰ φωνεθοῦν (10) περίπου ἄτομα καὶ νὰ τραυματισθοῦν καὶ νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὰ Νοσοκομεῖα (80). Αὐτό συνέβη ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν Πλατείαν Συντάγματος καὶ ἔληξεν ὅταν παρητήθησαν ἡ Κυβέρνησις τοῦ Γεωργίου Θεοτόκη καθὼς καὶ ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Προκόπιος καὶ ἐν τέλει εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὁμονοίας τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1901, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν πυρᾶν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ ὅσα ἀντίτυπα εὗρέθησαν μετὰ τὴν μετάφρασιν τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Μετὰ τὴν σύντομον ἀναφορὰν εἰς τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰς τό προηγούμενον τεύχος, δημοσιεύομεν εἰς τό παρόν, φωτογραφίας προσώπων τὰ ὁποῖα ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὰ καὶ σχετικὴν σκιτισογραφίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθὼς καὶ τίς κυριότερες ἀπόπειρες μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου, δημοσιευμένες εἰς τὸν ἡμερήσιον Τύπον. Ἄθεοι, **«σκληρόνας πρὸς κέντρα λακτίζειν»!** (Πράξ. ΚΣΤ' 14).

Πάνω: Λιθογραφικὴ Σκιτισογραφία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπεικονίζουσα τὰς συγκρούσεις αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο εἰς τὴν Ἀθήναν τὴν 9ην Νοεμβρίου 1901 μετὰ ἀφορμὴν τὴν μεταγλώττησιν τοῦ Ἱεροῦ κειμένου τοῦ Εὐαγγελίου.

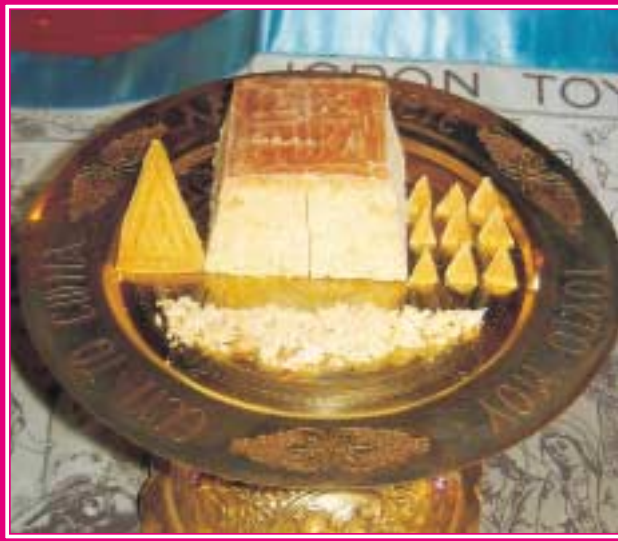
Δεξιά: ἡ βασίλισσα Ὑόλγα μετὰ τοῦ Γεωργίου τοῦ Α', ἡ ὁποῖα ἐνήργησεν διὰ τὴν μεταγλώττησιν αὐτὴν. (Ἀπὸ τὴν Ἐφ/δαν «ΕΘΝΟΣ» 16.11.2003, σελ. 53).

Συνέχεια εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΔΙΣΚΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Ἐπάνω εἰς τὸ Ἅγιον Δισκάριον εὐρίσκειται ὀλόκληρος ἡ ΜΙΑ, ΑΓΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἦτοι ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΑ καὶ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΗ ὡς τὸ ΕΝΙΑΙΟΝ ΣΩΜΑ ΤΟΥ, ΜΕ ΚΕΦΑΛΗΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ καὶ εἰς τὸ μέσον τὸ Θεοῦπόστατον ΣΩΜΑ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ καὶ ΘΕΟΥ καὶ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, διὰ τοῦ ὁποίου ὅταν κοινωνοῦμεν ἐνούμεθα κατὰ χάριν καὶ γινόμεθα Μέλη τοῦ Σώματός Του. («Απαντα» Συμειών Ἀρχ/που Θεσ/νίκης, σελ. 118-121, ἐκδ. 1882), καθὼς καὶ τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας P.G.70, 733.

Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος.

Οι κυριότερες απόπειρες για μετάφραση του Ευαγγελίου

Με καθυστέρηση πηλόχρονον πέτυχε οὖν μεταφράζονται τὰ Ευαγγέλια σὴν καθομιλουμένην Τύχο χρονολογούνται καὶ αἱ μικρότερες μεταφραστικαὶ ἀπέπειρες ποὺ ἔχον γενεὴν κατὰ καιροῦς.

-1536 (Βενετία): Ὁ Καρθερινὸς ἱερομόναχος Ἰωάννης Κασίνος ἀποδίδει σὲ ἀλλή γλώσσῃ 150 ἀποσπάσματα τῆς Παιδείας καὶ Νέας Διαθήκης. Ἦσαν τὸ πιο διαφωτισμένα βιβλία τοῦ 16ου αἰῶνα σὸν εὐρωπαϊκὸν κόσμῳ. Ὁ συγγραφεὺς χαρακτηρίζεται «αἰρεσιώδης» καὶ ἡ ἔκδοσις καταδικάζεται τὸ βιβλίον.

-1638 (Γενεύη): Ἡ πρώτη κλίση γυναικῶν καὶ ἀρσενῶν ἀπέφρασε τῆς Κοινῆς Διαθήκης ἀπὸ τὸν κοινὸν Μόζαϊκ Καλλιπωτικὴν Διαφωτιστὴ ἀπὸ τὸν μοναχὸν Στεφάνου Μπατλινάου, ἐκδόθηκε κολικὲς φορές. Ἐίχε

γενεὴ με τὴν προτροπὴ καὶ στήριξίσι τῆς Οὐκοιμενικῆς Πατριάρχῃ Κυρίλλου Λούβαρη, ἀλλὰ καταδικάστηκε ἀπὸ τὴ Σύνοδο τῶν Ἱεροσολίμων (1672).

-1804: Ἡ νεοδημιῶν Βρετανικῆ Βιβλικῆ Ἐπιτροπὴ ἀρχίζει ἐπιποδοτικὰ τῆς διαφωτιστικῆς μετάφρασης τοῦ Μόζαϊκου με ἔγκριση τῶν Οὐκοιμενικῶν Πατριάρχων (1810).

Και σὲ ἀρχαῖζουσα

-1844 (Ἀθήνη): Μετάφραση σὲ ἀρχαῖζουσα καθαρῶσσι τῶν ἀρχαιμωδῶν Νεώτατου Βίβλου. Ἡ ἀπόδοσις ποὺ ἴσαν κυριαρχεῖ τὸν 19ο αἰῶνα.

-1902 (Λίβερπουλ Ἀγγλίας): Ἡ ἀπόφρασις τοῦ Αλ. Πάλλη με τὸν τίτλο «Ἡ Νέα Διαθήκη κατὰ τὸ Βασιανὸ χρονογράφο»

(διορθωμένη ἐπιπέδοσις τοῦ 1910).

-1967 (Ἀθήνη): «Ἡ Κοινὴ Διαθήκη» τῶν Β.Β.Α. Αντινάδη, Αλεξιάδου, Κοσιδάρη (ἐκδ. Βασιλικῆς Ἐπιτροπῆς).

-1985 (Ἀθήνη): «Ἡ Κοινὴ Διαθήκη μετὰ συντόμων ἐξηγήσεων» τοῦ Π. Τρεμπίλια (ἐκδ. Σατῆρ), ἡ «Κοινὴ Διαθήκη ἐμπνευστικὴ ἀπόδοσις» τοῦ Ι. Κολιτσῆρη (ἐκδ. Ζατῆ) καὶ «Ἡ Κοινὴ Διαθήκη» τῶν Ἀγγουρίδη, Βασιλειάδη, Γαλιάνη, Γαλιάνη, Καρβιδουσιάνου, Σαργάντη (ἐκδ. Βασιλικῆς Ἐπιτροπῆς).

-2004 (Ἀθήνη): «Ἐκλογίδιον» τῶν Γαλιάνη, Καρβιδουσιάνου, Γαλιάνη, Βασιλειάδη. Ἡ ἐπίσημη ἔκδοσις τῆς Βασιλικῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ λογιωριστὸς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας με περὶ τοὺς τῆς Κριτικῆς με τὴν ἐγγραφή τῆς Ἱερῆς Συνόδου.

«Ὁ Αλέξανδρος Πάλλης (1851 - 1915), ἀπὸ τῆς ἡλικιακῆς φυσιολογικῆς τοῦ δαιμονισμοῦ, «πέμψαι» τὸ 1901 νὰ μεταφράσῃ τὰ «πέντε Ευαγγέλια» ὄντονος τὰ «ἀρὰ καὶ τὰ ἄλλα» τῆς φύλης...

► Τὸ φύλλο τῆς ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις» τῆς 9ης Σεπτεμβρίου 1901 με τὴν ἐναρτή τῆς δημοσίευσης σὲ συντάξις τοῦ «Ευαγγελίου εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ λαοῦ»...

► Τὸ «Ἐκλογίδιον», ἀποσπαστικὰ καὶ ἐπισημειωτικὰ ἀποσπαστικὰ τῶν Κυριακῶν καὶ εορτῶν. Περιέχει τὸ κείμενον καὶ τὴν μετάφραση, ποὺ ὄρασε καὶ διαβάζεται «πλοικτικὰ» σὲ 19 ἐκδόσεις τῆς Ἑλλάδος.

Φωτοανατύπωσις ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΕΘΝΟΣ» 26.9.2004, σελ. 57, εἰς τὴν ὅποιαν ἀπαριθμοῦνται αἱ κυριώτεροι ἀπέπειρα μεταφράσεως τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, ἀπὸ τὸ 1536 ἕως τὸ 2004. Ποῖαι Σκοτεινὰ Ἑβραϊστικὰ Δυνάμεις κρύπτονται ὀπισθεν αὐτῶν τῶν Σατανικῶν ἐνεργειῶν;

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΙΣΜΟΥ (431 μ.Χ.).

Ἐξ αἰτίας τῆς ἐπανεμφανισθεῖσης Ἀντιχρίστου Οἰκουμενιστικῆς Αἱρέσεως τῶν Ἐκκλησιομάχων καὶ Θεοχριστομάχων εἰς τὰς ἡμέρας μας ἡ ὁποία ἔχει ἀπόλυτον ὁμοιότητα καὶ συγγένειαν «ἔξ αἱματος» μετὰ τῆς Ἀρειανικῆς Αἱρέσεως (325 μ.Χ.) καὶ τῆς Νεστοριανικῆς Αἱρέσεως (431 μ.Χ.), τῆς προεβουούσης ὅτι ἐν τῷ Χριστῷ συνυπάρχουν δύο πρόσωπα ἓνα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἓνα τοῦ Υἱοῦ τῆς Μαρίας, ἐκρίθη ἀπαράιτητον καὶ ἐπίκαιρον ὅπως ἀναδημοσιεύσωμεν τοὺς (12) Ἀναθεματισμοὺς τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, πρὸς Διδαχὴν, ἐνημέρωσιν καὶ στηριγμὸν τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τῆς Ἀντιχρίστου Αἱρέσεως τῶν νεοφανῶν Νεοχριστολόγων καὶ Θεοχριστομάχων Οἰκουμενιστῶν.

Εἰς τὴν συνέχειαν παραθέτομεν εἰς τὴν ἀριστερὰν στήλην τοὺς (12) Ἀναθεματισμοὺς τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, μὲ τὸ ἀρχικὸν κείμενον καὶ σύντομον ἐξηγητικὸν ἀπὸ τὴν (Ε.Π.Ε. τόμος 11, σελ. 142-221) εἰς τὴν δεξιὰν στήλην.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΚΥΡΙΛΛΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

*ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΟΛΜΩΝΤΑΣ ΣΥΝΗΓΟΡΕΙΝ
ΤΟΙΣ ΝΕΣΤΟΡΙΟΥ ΔΟΓΜΑΣΙΝ ΩΣ ΟΡ-
ΘΩΣ ΕΧΟΥΣΙ*

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΙΒ'

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ Α'.

Εἴ τις οὐχ ὁμολογεῖ Θεὸν εἶναι κατὰ ἀληθιναν τὸν Ἐμμανουήλ, καὶ διὰ τοῦτο Θεοτόκον τὴν ἁγίαν Παρθένον, (γεγέννηκε γὰρ σαρκικῶς σάρκα γεγονότα τὸν ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγον), ἀνάθεμα ἔστω.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ Β'.

Εἴ τις οὐχ ὁμολογεῖ σαρκί καθ' ὑπόστασιν ἠγῶσθαι τὸν ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγον, ἓνα τε εἶναι Χριστόν μετὰ τῆς ἰδίας σαρκός, τὸν αὐτὸν δηλονότι Θεὸν τε ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, ἀνάθεμα ἔστω.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ Γ'.

Εἴ τις ἐπὶ τοῦ ἐνός Χριστοῦ διαρεῖ τὰς ὑποστάσεις μετὰ τὴν ἔνωσιν, μόνῃ συνάπτων αὐτάς συναφείᾳ τῇ κατὰ τὴν ἀξίαν, ἤγουν αὐθεντίαν ἢ δυναστείαν, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον σύνοδον τὴν καθ' ἔνωσιν φυσικὴν, ἀνάθεμα ἔστω.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ Δ'.

Εἴ τις προσώποις δυσὶν, ἤγουν ὑποστάσει, τὰς τε ἐν τοῖς εὐαγγελικοῖς καὶ ἀποστολικοῖς

Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΚΥΡΙΛΛΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

*ΠΡΟΣ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΤΟΛΜΟΥΝ ΝΑ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ
ΝΕΣΤΟΡΙΟΥ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΟΡΘΑ*

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΙΒ'

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ 1ος

Ἄν κάποιος δέν ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἐμμανουήλ εἶναι ἀληθινὰ Θεός καὶ γι' αὐτὸ δέν ὀνομάζει Θεοτόκο τὴν ἁγία Παρθένο (γιατί γέννησε σωματικά τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ Πατέρα πού ἔγινε ἄνθρωπος), νά εἶναι ἀναθεματισμένος.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ 2ος

Ἄν κάποιος δέν ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατέρα ἐνώθηκε κατὰ ὑπόστασιν μετὰ τὴν σάρκα καὶ ὅτι εἶναι ἓνας Χριστός μετὰ τὴν δικὴν του σάρκα, ὁ ἴδιος δηλαδὴ Θεός μαζί καὶ ἄνθρωπος, αὐτός νά εἶναι ἀναθεματισμένος.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ 3ος

Ἄν κάποιος διαρεῖ τίς ὑποστάσεις τοῦ ἐνός Χριστοῦ μετὰ τὴν ἔνωσιν, συνάπτοντας αὐτές μόνο μετὰ τὴν ἀξίαν, ἢ δηλαδὴ τὴν αὐθεντία ἢ ἐξουσία, καὶ ὄχι μετὰ τὴν ἀξίαν μᾶλλον κατὰ φυσικὴν ἔνωσιν, νά εἶναι ἀναθεματισμένος.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ 4ος

Ἄν κάποιος ἀποδίδει σέ δύο πρόσωπα ἢ ὑποστάσεις τὰ λεγόμενα στὰ εὐαγγέλια καὶ τὰ

συγγραμμάσι διανέμει φωνάς, ἥ ἐπὶ Χριστῷ παρὰ τῶν ἁγίων λεγομένας, ἥ παρ' αὐτοῦ περὶ ἑαυτοῦ, καὶ τὰς μὲν ὡς ἀνθρώπῳ παρὰ τὸν ἔκ Θεοῦ Πατρός Λόγον ἰδικῶς νοουμένῳ προσάπτει, τὰς δὲ ὡς θεοπρεπεῖς μόνῳ τῷ ἔκ Θεοῦ Πατρός Λόγῳ ἀνάθεμα ἔστω.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ Ε΄.

Εἴ τις τολμᾷ λέγειν θεοφόρον ἄνθρωπον τὸν Χριστόν, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον Θεόν κατὰ ἀλήθειαν καὶ Υἱόν ἕνα καὶ φύσει, καθὸ γέγονε σάρξ ὁ Λόγος καὶ κεκοινωνήκε παραπλησίως ἡμῖν αἵματος καὶ σαρκός, ἀνάθεμα ἔστω.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ ΣΤ΄.

Εἴ τις Θεόν ἢ Δεσπότην εἶναι λέγει τοῦ Χριστοῦ τὸν ἔκ Θεοῦ Πατρός Λόγον, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον τὸν αὐτὸν ὁμολογεῖ ὁμοῦ τε Θεόν καὶ ἄνθρωπον, ὡς γεγονότος σαρκός τοῦ Λόγου κατὰ τὰς Γραφάς, ἀνάθεμα ἔστω.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ Ζ΄.

Εἴ τις φησιν, ὡς ἄνθρωπον ἐνηργῆσθαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν τοῦ Μονογενοῦς εὐδοξίαν περιῆφθαι, ὡς ἐτέρῳ παρ' αὐτὸν ὑπάρχοντι, ἀνάθεμα ἔστω.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ Η΄.

Εἴ τις τολμᾷ λέγειν τὸν ἀναληφθέντα ἄνθρωπον συμπροσκυνεῖσθαι δεῖν τῷ Θεῷ Λόγῳ καὶ συνδοξάσθαι καὶ συγχρηματίζειν Θεόν ὡς ἕτερον ἐτέρῳ (τό γάρ «σύν» αἰεὶ προστιθέμενον τοῦτον νοεῖν ἀναγκάσει), καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον μῖα προσκυνήσει τιμᾷ τὸν Ἐμμανουήλ καὶ μίαν αὐτῷ τὴν ὁμολογίαν συνάπτει, καθὸ γέγονε σάρξ ὁ Λόγος, ἀνάθεμα ἔστω.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ Θ΄.

Εἴ τις φησι τὸν ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν δοξάζεσθαι παρὰ τοῦ Πνεύματος, ὡς ἀλλοτρία

ἐπιστολικά συγγραμμάτα, ἢ στὸν Χριστό τὰ ὅσα λέγονται ἀπὸ τοὺς ἁγίους συγγραφεῖς ἢ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Χριστό γιὰ τὸν ἑαυτοῦ, καὶ ἄλλα ἀπὸ αὐτὰ πού λέγονται τὰ ἀποδίδει σ' αὐτόν σάν ἄνθρωπο πού νοεῖται ξεχωριστά κοντά στὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ Πατέρα, καὶ ἄλλα πού ἀρμόζουν στὸν Θεό τὰ ἀποδίδει μόνο στὸν Θεό Λόγο τοῦ Θεοῦ Πατέρα, αὐτός νά εἶναι ἀναθεματισμένος.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ 5ος

Ἄν κάποιος τολμᾷ νά πεῖ τὸν Χριστό θεοφόρο ἄνθρωπο καὶ ὄχι μᾶλλον ὅτι εἶναι σ' ἀλήθεια Θεός καὶ Υἱός ἕνας κατὰ φύση, καθόσον ὁ Λόγος ἔγινε σάρκα καὶ ὑπῆρξε παρόμοια μ' ἐμᾶς κοινωνός αἵματος καὶ σάρκας, νά εἶναι ἀναθεματισμένος.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ 6ος

Ἄν κάποιος λέγει, ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατέρα εἶναι Θεός ἢ Δεσπότης τοῦ Χριστοῦ, καὶ δέν ὁμολογεῖ ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι συνάμα Θεός καὶ ἄνθρωπος, ἀφοῦ ὁ Λόγος, σύμφωνα μέ τίς Γραφές, ἔγινε σάρκα, αὐτός νά εἶναι ἀναθεματισμένος.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ 7ος

Ἄν κάποιος λέγει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέχθηκε ὡς ἄνθρωπος τὴν ἐνέργεια ἀπὸ τὸν Θεό Λόγο καὶ ἔλαβε τὴ δόξα τοῦ Μονογενοῦς σάν ἕνας ἄλλος δίπλα σ' αὐτόν, νά εἶναι ἀναθεματισμένος.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ 8ος

Ἄν κάποιος τολμᾷ νά λέγει, ὅτι πρέπει ὁ ἄνθρωπος πού ἀναλήφθηκε νά προσκυνεῖται μαζί μέ τὸν Θεό Λόγο καὶ νά μοιράζεται μαζί του τὴ δόξα καὶ νά εἶναι μαζί μ' ἐκεῖνον Θεός, ὡς ἄλλος μαζί μέ ἄλλον (γιατί προστιθέμενο κάθε φορά τό «Συν» μᾶς ἀναγκάζει νά σκεφθοῦμε αὐτό), καὶ δέν τιμᾷ τὸν Ἐμμανουήλ μέ κοινή προσκυνήση καὶ δέν ἀποδίδει σ' αὐτόν κοινή ὁμολογία, ἀφοῦ ὁ Λόγος ἔγινε ἄνθρωπος, αὐτός νά εἶναι ἀναθεματισμένος.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ 9ος.

Ἄν κάποιος λέγει, ὅτι ὁ ἕνας Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός δοξάζεται ἀπὸ τό Πνεῦμα

δυνάμει τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ χρώμενον καί παρ' αὐτοῦ λαβόντα τό ἐνεργεῖν δύνασθαι κατά πνευμάτων ἀκαθάρτων καί τό πληροῦν εἰς ἀνθρώπους τάς θεοσημείας, καί οὐχί δὴ μᾶλλον ἴδιον αὐτοῦ τό Πνεῦμά φησι, δι' οὗ καί ἐνήργησε τάς θεοσημείας, ἀνάθεμα ἔστω.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ Γ΄.

Ἀρχιερέα καί ἀπόστολον τῆς ὁμολογίας ἡμῶν γεγενῆσθαι Χριστόν ἡ θεία λέγει Γραφή, προσκεκομικέναι δέ ἑαυτόν ὑπέρ ἡμῶν εἰς ὁσμὴν εὐωδίας τῷ Θεῷ καί Πατρί. Εἴ τις τοίνυν ἀρχιερέα καί ἀπόστολον ἡμῶν γεγενῆσθαι φησιν οὐκ αὐτόν τόν ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγον, ὅτε γέγονε σὰρξ καί καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς ἕτερον παρ' αὐτόν ἰδικῶς ἄνθρωπον ἐκ γυναικός ἢ εἴ τις λέγει ὑπέρ ἑαυτοῦ προσενεγκεῖν αὐτόν τήν προσφοράν, καί οὐχί δὴ μᾶλλον ὑπέρ μόνων ἡμῶν (οὐ γάρ ἄν ἐδεήθη προσφοράς ὁ μὴ εἰδὼς ἁμαρτίαν), ἀνάθεμα ἔστω.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ ΙΑ΄.

Εἴ τις οὐχ ὁμολογεῖ τὴν τοῦ Κυρίου σάρκα ζωοποιόν εἶναι, καί ἰδίαν αὐτοῦ τοῦ ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγου, ἀλλ' ὡς ἐτέρου τινός παρ' αὐτόν, συνημμένου μὲν αὐτῷ κατά τὴν ἀξίαν, ἤγουν ὡς μόνην θείαν ἐνοίκησιν ἐσχηκότος, καί οὐχί δὴ μᾶλλον ζωοποιόν, ὡς ἔφημεν, ὅτι γέγονεν ἰδίᾳ τοῦ Λόγου τοῦ τά πάντα ζωοποιεῖν ἰσχύοντος, ἀνάθεμα ἔστω.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ ΙΒ΄.

Εἴ τις οὐχ ὁμολογεῖ τόν τοῦ Θεοῦ Λόγον παθόντα σαρκί καί ἐσταυρωμένον σαρκί καί θανάτου γευσάμενον σαρκί, γεγονότα τε πρωτότοκον ἐκ νεκρῶν, καθὸ ζωὴ ἐστὶ καὶ ζωοποιός ὡς Θεός, ἀνάθεμα ἔστω.

χρησιμοποιώντας ξένη ὡς δική του δύναμη, καί παίρνει ἀπὸ αὐτό τὴ δύναμη νά ἐνεργεῖ ἐναντίον τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων καί νά ἐκτελεῖ τά θαυμαστά ἔργα στοὺς ἀνθρώπους, καί δέν λέγει μᾶλλον ὅτι τό Πνεῦμα εἶναι δικό του, διὰ τοῦ ὁποῦοῦ πραγματοποίησε τά θαύματα, νά εἶναι ἀναθεματισμένος.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ 10ος.

Ἡ Ἁγία Γραφή λέγει, ὅτι ὁ Χριστός ἔγινε ἀρχιερέας καί ἀπόστολος τῆς πίστεώς μας, καί πρόσφερε τόν ἑαυτό του γιά τὴ σωτηρία μας σάν εὐωδία εὐχάριστη στόν Θεό καί Πατέρα. Ἄν κάποιος λοιπόν λέγει, ὅτε ἔγινε ἀρχιερέας καί ἀπόστολος ὅχι αὐτός ὁ Λόγος πού προῆλθε ἀπό τόν Θεό Πατέρα ὅταν ἔγινε σάρκα καί ἄνθρωπος σάν ἐμᾶς, ἀλλά σάν ἕνας ἄλλος ἀπὸ αὐτόν καί ξεχωριστός ἄνθρωπος πού προῆλθε ἀπό γυναίκα, ἢ ἄν κάποιος ὅτι πρόσφερε τὴν προσφορά ὑπέρ τοῦ ἑαυτοῦ του, καί ὅχι μᾶλλον μόνο γιά μᾶς (γιατί δέν θά ἦταν δυνατὸν νά χρειασθεῖ προσφορά αὐτός πού δέν γνώρισε ἁμαρτία), αὐτός νά εἶναι ἀναθεματισμένος.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ 11ος.

Ἄν κάποιος δέν ὁμολογεῖ ὅτι ἡ σάρκα τοῦ Κυρίου εἶναι ζωοποιός καί ὅτι ἀνήκει στόν Λόγο πού προῆλθε ἀπὸ τόν Θεό Πατέρα, ἀλλ' εἶναι κάποιου ἄλλου δίπλα σ' αὐτόν, πού ἔχει ἐνωθεῖ μ' αὐτόν ὡς πρὸς τὴν ἀξία, δηλαδή ἔχει μόνο τὴν ἐνοίκηση σ' αὐτόν, καί ὅτι δέν εἶναι ζωοποιός, ὅπως εἶπαμε, ἀφοῦ ἔγινε ἰδιαίτερη σάρκα τοῦ Λόγου πού ἔχει τὴ δύναμη νά ζωοποιεῖ τά πάντα, αὐτός νά εἶναι ἀναθεματισμένος.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ 12ος.

Ἄν κάποιος δέν ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔπαθε ὡς πρὸς τὴ σάρκα καί σταυρώθηκε καί γεύθηκε τόν θάνατο ὡς πρὸς τὴ σάρκα, κι ἀκόμα ὅτι ἔγινε πρωτότοκος ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καθόσον εἶναι ζωὴ καί ὡς Θεός ζωοποιός, νά εἶναι ἀναθεματισμένος.

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ ΕΦΕΣΟΥ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ Ο ΑΤΛΑΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ Η ΜΑΣΤΙΓΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

«Κρατεῖ μὲν Ἄτλας μυθικῶς ὤμοις πόλον κρατεῖ δέ ἀληθῶς Μάρκος ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ»
(Ἀπό τό *Συναξάριον τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου, 19 Ἰανουαρίου*)

Τὴν 19ην Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τιμᾷ τὸν στυλὸν καὶ Ἄτλαντα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν Ἅγιον Μᾶρκον, Μητροπολίτην Ἐφέσσου, τὸν Εὐγενικόν.

Ἡ ἄρνησίς του ἀφ' ἑνός μὲν νά ὑποταχθῆ εἰς τὸν Ἀντίχριστον πάπα Εὐγένιον τὸν Δ' ἀφ' ἑτέρου δέ νά ὑπογράψῃ τὸν αἰσχιστὸν καὶ αἰρετικὸν ὄρον εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1439, τὸν ἀνέδειξεν Μέγιστον Ἱεράρχην καὶ Ἅγιον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ παράδειγμα πρὸς μίμησιν δι' ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ περισσότερον δι' ἡμᾶς σήμερον, ὅπου ὁ Ἄθεος καὶ Ἀντίχριστος Οἰκουμενισμὸς τοῦ παπισμοῦ καὶ προτεσταντισμοῦ κατακλύζει τὰ πάντα. **«Δέν ὑπογράφω εἶ τι καὶ ἂν γένηται» «Φεύγετε ἀπὸ τοὺς παπικούς, ὡς ἀπὸ ὄφεως»** (*Ἅγιος Μᾶρκος Ἐφέσσου, ὁ Εὐγενικός*) Κατωτέρω δύο εἰκόνες τοῦ Ἁγ. Μάρκου.

ἀπὸ ὄφεως» (*Ἅγιος Μᾶρκος Ἐφέσσου, ὁ Εὐγενικός*) Κατωτέρω δύο εἰκόνες τοῦ Ἁγ. Μάρκου.

Πάνω ἀριστερά: Φορητὴ εἰκὼν 0,70x0,60 μ. τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ μέ τό Λάβαρον τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ ἔτους 1848 καὶ τό πτώμα τοῦ πάπα. Εἰς τό λάβαρον ἀναγράφεται τό «Κρατῶμεν τῆς Ὁμολογίας ἢν παρελάβαμεν...» (*Ἔργον Ἱεροδιακόνου Χρυσοστόμου, 1971, τοῦ νῦν Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσοστόμου*).